

ספר הזוהר

מתנת האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו מוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת אחרי

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקח מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש ניסן שנת תשע"ג לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

**מפעל
הזוהר
העולמי**

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

תוכן הענינים

למה כתוב שני דיבורים?	ה	כהן איש החסד ממתק הדין	יח
דיבור אחד מהמלכות ודיבור אחד מז"א	ה	השר הנשאר לרגל אינו מוצא לקטרג	יח
נדב ואביהו נחשבו כמתים לפי שלא היה להם בנים	ה	כל הקרבנות ממתקים הדין	יט
הקטרת ניתנה דוקא לאהרן בשביל שהיה מרבה שלום בעולם	ה	הגורלות עלו מעצמם	יט
נדב ואביהו דחקו השעה בחיי אביהם לפיכך טעו בה	ו	השעיר הופך המקטרג שיסגיר	כ
היו צריכים לשתף את אהרן בתיקונים שהיו רוצים לעשות	ו	העונות נהפכים על ראש הגוים	כ
על ידי זה גרמו אחיות החיצוניים שנקראים אש זרה	ו	מפלת המקטרג ביום כיפור כמפלת המן	כא
מיתת בני אהרן מכפרת על ישראל	ו	השכינה מבקשת על בניה ואפילו בגלות	כא
המצטער על מיתת צדיקים מוחלין לו כל עוונותיו	ו	הקטרוג בישראל כקטרוג על ה'	כא
ביום הכיפורים עוסקין במיתת בני אהרן וזה במקום הקרבנות	ז	סוכות - זמן שמחת ה' בישראל	כא
נשמתם לא נאבדו	ז	כניסת הכהן-בכונה גדולה	כא
למה אנשים אינם מתעוררים משנתם לחשוב שיגיע יום הדין?	ז	הכרובים היו מחרישין בעת עבודת הכהן	כב
אין מטה אזנו לשמוע הכרוז	ח	אחר העבודה היו הכרובים מומרין משמחה	כב
עתידה תורה להשתכח מדורות אחרונים	ח	כהן הגדול מכפר	כג
כדורו של רבי שמעון לא יהיה עד שמישיח יבוא	ח	ההזאות כנגד הספירות	כג
הנהר נקרא יובל וכן חיים שמו	ח	נהפך מאדום ללבן-סימן לקבלת התפילות	כג
הנהר משקה את הנטיעות והעצים	ח	גם זמרת הכרובים סימן לקבלת התפילה	כד
השפע יורד לנצח והוד ומשם ליסוד הנקרא צדיק	ח	הרשעים מעוררים הדינים חס ושלום	כד
השפע יורד למלכות הנקראת חכמה תתאה	ט	הכהן מעורר החסד והזיוג ומכפר	כד
השפע זורם תדיר לנצח והוד ושם מתעכב עד שנכנס ליסוד	ט	בטבילה קשר דרגא לדרגא	כד
עיני כולם נשאות אל היסוד שישפיע שפע למלכות ומשם להם	ט	חמשה עינים בחינת חמישים שערי בינה	כה
בעת הייחוד כל העולמות שרויים בשמחה	ט	ששה עינים בחינת שש קצוות	כה
על ידי מידת הכהנים שהוא חסד יורד למלכות שפע	ט	עבודת הכהן למטה מעוררת הקדושה למעלה	כה
כשחוזרים בתשובה יכולים לעורר על ידי מידת החסד את השפע	ט	כל עבודת המלאכים תלויה בעבודת ישראל	כו
כמקודם	ט	ה' בחסדו אינו גובה כל עיכוב עבודת המלאכים	כו
אהרן לא יטעה להביא אל הקודש המלכות דקליפה	יא	סמיכה בהסכמת ה' סמיכה גם למעלה	כו
רק המלכות דקדושה יביא אל הקודש	יא	כל החטאים ישארו על השעיר	כו
האם נאבדו בני אהרן כמו עדת קרח?	יא	הקרבן הוא לה' ומהקרבן הזה נתנו לסטרא אחרא חלק	כו
עדת קרח נאבדו נפשותם ולא בני אהרן	יא	איש המוכן לאותו ענין	כז
למה לא כתוב מתי כן יכול להכנס?	יא	איש מזומן לברכה	כז
אין הכונה שלא יבוא בכל זמן אלא שלא יביא את המלכות דקליפה	יב	איש מזומן לקללה	כז
נחת רוח הגדול ביותר לה' הוא הקטורת	יב	בטבע גופו היה ראוי השליח לעזאזל	כז
בקטורת נענשו יותר מהכל כשהקטירו בבמות	יב	יש מסוגל רק לטוב ויש רק לרע	כז
יש עת רצון ויש עת דין	יב	בדחייתו נעשה אברים אברים	כז
תלוי לפי חדשים בשנה	יב	ה' משליך עוונות ישראל למצלות ים	כח
תלוי לפי ימים בחודש	יב	רצון ישראל לה'	כח
תלוי לפי ימים בשבוע	יב	כאילו התענה תשיעיו ועשירי	כח
תלוי גם בימים עצמם	יג	הארות אריך אנפין המתגלות ביום כיפור יכפר	כח
מנלן? מאלו הפסוקים	יג	המתקת הדינים	כח
כשהשכינה נגלית הכרובים מקישים בכנפיהם ואומרים שירה	יג	יכפר כולל גם את עולם הבינה	כח
שירה זו אמרו	יג	קודם יטהר "היום" שהיא המלכות והיא תכפר עליכם	כט
הכהן כששמע קולם היה מניח הקטורת	יג	לטהר המלכות בשביל ישראל	כט
משרים הכונה על שני הכרובים	יד	אימרו עילאה מטהרת	כט
לכל דבר צריך להיות זכר ונקבה	יד	ישראל יקבלו את הטהרה מהבינה שהוא לפני ה'	כט
הקדוש ברוך הוא מכניס הצדיקים בשלו בשביל שרוצה בכבודם	יד	ביום התשיעי מכניסים כסא רחמים לכן ישראל שמחים	כט
כל מעשה הכרובים היו בנס לשמח השכינה	יד	הכהן הגדול בעצמו אמר תטהרו	ל
שני שרי דין ממונים לרגל בארץ	יד	זאת היא המלכות אשר נקראת חוקת עולם	ל
ביום כיפור אנו שולטים על הדין	טו	ה' רוצה לטהר את ישראל	ל
שעירי החטאת מכפרים לכל ישראל	טו	שעיר לעזאזל כדי שיתחלק המקטרג	ל
השעירים מיתקו כל הדינים	טו	נהפך למליץ (ככלב)	ל
ביום כיפור השערים פתוחים	טו	כל מה שברא ה' בעולמו הוא לצורך	ל
עבודת הכהן מעוררת חסד	טז	שעיר לה' מצד הקדושה	לא
השעיר רומז לנח הטומאה	זי	לעזאזל לשבר רוגזו של הסי"מ	לא
השעיר כחלק קטן מסעודה שלא יקטרג	זי	בגין השעיר נהפך הסי"מ לסניגור	לא
מעולם הבינה בא הארת פנים וכל ברכות	יח	ביד בעל מום מפני שהם בעלי מומים	לא

חוקים וגזרות המלך. מ
 הנימול ואינו מקיים מצוות אסור ללמדו תורה. מ
 המלכות מעלה ריח לפי הצדיקים או הרשעים. מ
 הרשעים מפרידים את המלך מן המלכה בעונותיהם. מא
 מזור המלך בהמלכה תלוי בבנה. מא
 בן חכם ישמח אב. מא
 לא תגלה ערותה על ידי העונות. מא
 בתורה יש נגלה ונסתר. מב
 המלכות נשארה אשת המלך גם בגלות. מב
 ה' פקד פעם אחת כשהיא עם המלך. מב
 ופעם שני כשהיא בגלות. מב
 מפני עוון גילוי עריות יגלו גם הצדיקים שהם נקראים אחי אביך. מב
 ירושלים נקראת אחות אמך. מב
 תלמיד חכם עונותו בשבת ולא בחול דאסור לו. מג
 שאר העם האזהרה כפשוטו. מג
 לאה ורחל שני עולמות המתחברות יחד. מה
 רחל היא מדרגה תחתונה מלאה. מה
 על ידי החיבור שחיבר אותם יעקב יצאו שנים עשר שבטי י-ה. מה
 לאנשים אחים אסור לקחת שני אחיות. מה
 קנאת רחל בלאה היתה קנאת סופרים. מה
 שלא לגרום פירוד בין רחל ללאה. מה
 חומר חטא הבוועל נידה. מו
 לגלח השערות ולחתוך הציפרנים. מו
 המבער הציפרנים מרבה חסד. מו
 הבוועל נידה גורם בחטאו ווי על העולם. מו
 הבוועל אשת איש צריך תשובה מיתה ועונש בגיהנם. מו
 מטריח לה' לעשות צורת ממזר כל שכן. מז
 רושם פניו של אדם מעיד עליו. מז
 רפואת הנפש תשובה. מז
 רוחץ פניו בדמעותיו. מז
 צדיקים יכולים להעביר רושם עבירה. מז
 שמא קא גרים. מח
 אשרי מי שעמלו בתורה. מח
 החוטא נרשם בפניו וכולם מקלליו אותו. מח
 בניו עזי פנים. מח
 צדיק הולמד תורה חוט של חסד משוך עליו. מח
 ט"ו עריות. מט
 ערות אמך לא תגלה שהשכינה בגלות. מט
 שלא תגרמו פירוד בין ה' (בינה) לה' (מלכות). מט
 טעם הפירוד שלא יקו הערב רב מז"א. מט
 על המפרידים עליהם נאמרו הפסוקים של לא תגלה. מט
 כשהערב רב ימחו מן העולם אז יהיה יחוד כבימי קדם. מט
 אין עתה יחוד אחד. נ
 אימא עילאה נטלה מז"א הכתרים. נ
 ביום ההוא ה' אחד. נ
 המלכות תינקם נקמתו מעשיו ואחר תיכנס להתיחד עם המלך. נ

על ידי השעיר הס"מ מקבל עליו את עוונותם וה' מסלק את עוונותם. לא
 המקטרג עולה לשבח את ישראל. לא
 אין לשטן התעוררות לקטרג למעלה רק על ידי עוונות. לב
 בשעת חטא נאספים השטן ועוזריו לקחת החטא. לב
 על ידי השעיר יכולים להינצל מכל זה. לב
 אין שום פירוד בין האור אין סוף לי' הספירות. לב
 י' ספירות דקליפה נאחזים בפסולת של המלכות. לב
 עשרה מיני כשפים ירדו לעולם ט' נטלו מצרים. לב
 מעשה ארץ מצרים. לב
 התורה מזוהרה את ישראל שראו כל אותם דברים במצרים. לג
 המינים הרעים היו דומים לשעירים. לג
 נפש האדם נשארת בעולם הזה. לג
 הרוח שורה בגן עדן התחתון. לג
 מנוחת הנפש והרוח תלוי בנשמה. לג
 כאשר הנשמות מתפללות לה' מרחם על העולם. לג
 אם הנשמה אינה נכנסת למקומה יש צער גדול לרוחו ונפשו. לד
 הגוף הוא בית לנפש. לד
 הרוח רוכב על הנפש. לד
 הרוח תלוי בנשמה. לד
 הנשמה העליונה שהיא בינה מקבלת השפעה מאריך אנפין. לד
 נפש רוח ונשמה כל אחד על מקומו יבוא. לד
 ענין קבר למעלה לגוף זה שהגוף נקבר בתוך הקליפות. לה
 הרוח עולה וחוזרת והנפש מקבלת ממנו השפעה והעצמות מודים לה'. לה
 אם היה רשות לעין לראות היה רואה איך העצמות מודים לה'. לה
 בראש השנה הנפש מבקשת על החיים. לה
 לפעמים מודיעה הנפש לחיים מה נפסק בדינם. לה
 בליל אחרון של חג מסיים את צל האנשים ההולכים למות. לה
 נפש צדיק רואה הצל החודרת, מספרת למתים האחרים, פלוני יבוא לכאן. לו
 מלאך מט"ט לוקח הצל ומחזירו למקומו. לו
 מכינים מקום לנפש רוח ונשמה. לו
 העונש הגדול מהכל זה שהנפש אין לה מנוחה. לו
 כמה מדרגות של כרת, הנפש עם הגוף או רק הנפש. לו
 הנפש מתדבקת עם הרוח. לו
 הנפש מקושרת ברוח והרוח בנשמה והנשמה באין סוף. לו
 זה הוא מנוחת הכל. לו
 המלכות בקבלה השפעה מז"א משפיעה לכל המרכבות למטה. לו
 הנפש לוקחת הארה שמקבלת מהנשמה והרוח ומאירה לעצמות הגוף. לו
 מצרים וכנען עבדו עבודה זרה. לט
 מצרים וכנען עשו כשפים. לט
 ישראל הנימולים ניכרים שהם של' ומבני היכלו. לט
 אסור ללמוד עם מי שלא נימול. לט
 קל וחומר מקרבן פסח. לט
 הולמד עימו כאלו החרב העולם. מ
 התורה רק לפני בני ישראל. מ
 לא לימדו את אונקלוס עד שנימול. מ

פרשת אחרי מות

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ו ע"א

למה כתוב שני דיבורים?

"וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן וּגו'", "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה וּגו'", אמר רבי יהודה, כיון שכתוב: "וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה", למה פעם אחר, "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דְּבַר אֶל אֶהֱרֹן אַחִיד", שהרי בדבור הראשון די.

דיבור אחד מהמלכות ודיבור אחד מז"א

אלא כך למדנו, כתוב: "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיִּדְבֹּר ה' אֵלָיו" (ויקרא א, א), וכתוב: "וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֶל ה'" (שמות כד, א), והרי נתבאר הענין, שבתחלה מדרגה אחת, ואחר כך מדרגה אחרת, אף כאן, "וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה" מדרגה אחת, ואחר כך "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דְּבַר אֶל אֶהֱרֹן אַחִיד" מדרגה אחרת^[א], והכל במשקל אחד עולה, ומן שורש אחד הכל נתחבר.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ז עמוד א'

נדב ואביהו נחשבו כמתים לפי שלא היה להם בנים

רבי יצחק אמר כתוב: "אַחֲרֵי מוֹת", וכתוב: "וַיָּמָתוּ", כיון שאמר: "אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן" האם לא נדע שהם מתו, אלא כך למדנו, שתי מיתות מתו, אחת לפני ה', ואחת שלא היו להם בנים, שכל מי שאינו זוכה לבנים, חשוב כמת, לפיכך כתוב: "אַחֲרֵי מוֹת", "וַיָּמָתוּ".

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף ס' עמוד א'

רבי אלעזר אמר: "וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן וּגו'", מקרא זה יש לעיין בו, כי נראה שהוא מיותר, שהרי כתוב אחריו: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דְּבַר אֶל אֶהֱרֹן אַחִיד", הרי כאן התחלת הפרשה, וזה המקרא שמקודם למה נכתב, שכתוב: "וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה", מה זה שאמר לו?

הקטרת ניתנה דוקא לאהרן בשביל שהיה מרבה שלום בעולם

אלא בשעה שנתן הקדוש ברוך הוא העבודה של קטרת הסמים לאהרן, רצה שלא ישתמש בזה איש אחר בחיי אהרן, מה הטעם, לפי שאהרן הרבה שלום בעולם, אמר לו הקדוש

והזוהר ז"ל

א. דבור היינו מן מדרגת המלכות ואמירה מן תפארת.

ברוך הוא, אתה מבקש להרבות שלום בעולם, על ידך ירבה שלום למעלה, הרי קטרת הסמים יהיה מסור בידך מכאן ולהלאה, ובחייך אל ישתמש בו אדם אחר, נדב ואביהו הקדימו בחיי אביהם להקריב מה שלא נמסר להם, ודבר זה גרם להם שטעו בו.

נדב ואביהו דחקו השעה בחיי אביהם לפיכך טעו בה

ולמדנו, שמשא היה מהרהר מי גרם להם טעות זה, והיה מיצר, מה כתוב: **"וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֱהֶרֶן"**, ומה אמר לו, **"בְּקִרְבָּתְם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ"**, בהקריבם לא כתוב, אלא בקרבתם, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, זה גרם להם, שדחקו השעה בחיי אביהם, וטעו בזה, וזהו שכתוב: **"אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתָם"** (ויקרא י, א), אותם לא צוה, אבל לאהרן צוה.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ו עמוד א'

היו צריכים לשתף את אהרן בתיקונים שהיו רוצים לעשות

רבי יוסי אמר: **"וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֱהֶרֶן"**, אחרי מות נדב ואביהו צריך לומר, מפני מה אמר סתם **"שְׁנֵי בְנֵי אֱהֶרֶן"**, והרי ידוע שבניו היו, אלא כך למדנו, שעד עתה לא עמדו ברשותם, אלא ברשות אביהם, ולפיכך **"בְּקִרְבָּתְם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ"**, שהם דחקו את השעה בחיי אביהם, והכל היה בעבור חטא ההוא שעשו, שכתוב: **"בְּהִקְרָבָם אֵשׁ זָרָה"** (במדבר ג, ד).

על ידי זה גרמו אחיזת החיצונים שנקראים אש זרה

שלמדנו מה שבמקום אחד כתוב בהקריבם **"לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה"**, ובמקום אחד כתוב: **"בְּקִרְבָּתְם לִפְנֵי ה'"**, זה וזה היה, ולפיכך כתוב כאן בני אהרן, וכתוב בקרבתם^[ב].

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ז עמוד ב'

מיתת בני אהרן מכפרת על ישראל

למדנו, שאמר רבי יוסי, תקנו החכמים לקרות ביום הכפורים פרשה זו, כדי לכפר על ישראל בגלות, ובעבור זה נסדר לומר סדר עבודת יום הזה הכפורים, לפי שמיתתם של בני אהרן מכפר על ישראל.

המצטער על מיתת צדיקים מוחלין לו כל עוונותיו

מכאן למדנו, כל אדם שרבונו שולח עליו יסורין, כפרה על חטאיו הם, וכל מי שמצטער על יסורי הצדיקים, מעבירים את חטאיו מן העולם, ועל כן ביום זה קורין אחרי מות

זיו הזוהר

ב. בני אהרן רמז על החטא שדחקו את השעה בחיי אביהם. ובקרבתם רמז על החטא של אש זרה.

שני בני אהרן, שישמע העם, ויצטערו על מיתת הצדיקים, ויכופר להם חטאותם, וכל המצטער על מיתת הצדיקים, או מוריד דמעות עליהם, מכריז הקדוש ברוך הוא עליו, ואומר: **"וְסָר עֲוֹנְךָ וְחַטָּאתְךָ תִּכָּפֵּר"** (ישעיהו ו, ז), ולא עוד אלא שלא ימותו בניו בימיו, ועליו כתוב: **"יִרְאֶה זֶרַע יִאֲרִיךְ יָמִים וגו'"** (שם נג, י).

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ו עמוד ב'

ביום הכיפורים עוסקין במיתת בני אהרן וזה במקום הקרבנות

עוד אמרו, בכל זמן שהצדיקים מסתלקים מן העולם, נסתלק הדין מן העולם, ומיתת הצדיקים מכפרת על חטאי הדור, ועל כן הפרשה של מיתת בני אהרן נקראת ביום הכפורים, להיות כפרה על חטאות ישראל.

אמר הקדוש ברוך הוא, התעסקו במיתת הצדיקים האלה, ויחשב לכם כאילו אתם מקריבים קרבנות ביום הזה לכפר עליכם.

שלמדנו, כל זמן שישראל יהיו בגלות, ולא יקרבו קרבנות ביום הזה, ואותן השני שעירים לא יוכלו להיקרב, יהיה להם לזכרון שני בני אהרן, ויכפר עליהם.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף ס"א עמוד ב'

נשמתם לא נאבדו

אמר רבי חייא, בוא וראה, בני אהרן לא נמצא בישראל כמוהם, מלבד משה ואהרן, והם נקראו **"אֶצִּילִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** (שמות כד, יא), ולפי שטעו לפני המלך הקדוש, מתו, וכי הקדוש ברוך הוא רצה להמיתם, והרי למדנו בסוד המשנה, שהקדוש ברוך הוא עושה חסד בכל, ואפילו עם רשעי עולם שאינו רוצה להאבידם, ואותן צדיקי אמת התעלה על דעתך שהם נאבדו מן העולם, זכות שלהם היכן היא, זכות אביהם היכן היא, וכמו כן זכותו של משה, ואיך נחשוב שהם נאבדו.

אלא כך למדנו מן המנורה הקדושה^[1], שחם הקדוש ברוך הוא על כבודם, ונשרפו הגופות שלהם מבפנים, ונשמותיהם לא נאבדו, וזה נתבאר.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ז עמוד ב' - נח עמוד א'

למה אנשים אינם מתעוררים משנתם לחשוב שיגיע יום הדין?

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן אָחִיךָ וְאֵל יִבְאָ בְּכָל עַת אֶל הַקֹּדֶשׁ וגו'". רבי שמעון פתח ואמר: **"כָּל הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינָנו מֵלֵא וגו'"** (קהלת א, ז), אמר רבי

^[1] וַיִּשְׂרֹף אֶת הַגּוֹפֹת וְהַנְּשָׁמוֹת לֹא נִבְדָּו, וְזֶה נִתְבָּרַר.

שמעון, מתפלא אני על בני העולם, שהרי אין להם עינים לראות, ולב להבין, ואין יודעים, ואין נותנים לבם להסתכל ברצון רבונם, איך הם ישנים ואין מתעוררים משנתם, טרם שיבוא יום ההוא שיכסה עליהם חשך וערפל, ויתבע רבון הפקדון ההוא דין וחשבון מהם.

אין מטה אזנו לשמוע הכרוז

והכרוז בכל יום קורא להם, ונשמעתם מעידה בהם בכל יום ולילה, התורה מרימה קולה לכל צד, מכרזת ואומרת: **"עַד מָתִי פְתִים תֵּאָהֲבוּ פֶתִי"** (משלי א, כב), **"מִי פֶתִי יִסֵּר הָנָה חֶסֶר לִב אֶמְרָה לוֹ"** (שם ט, ד), **"לָכוּ לַחֲמוּ בְלַחֲמֵי וְשִׁתּוּ בַיַּיִן מִסִּכְתִּי"** (שם פסוק ה), ואין מי שיטה אזנו, ואין מי שיתעורר לבו.

עתידה תורה להשתכח מדורות אחרונים

בוא וראה, שעתידים דורות האחרונים, שתשתכח התורה מהם, וחכמי לב יאספו למקומם, ולא יהיה נמצא מי שיסגר ויפתח, ווי לדור ההוא.

כדורו של רבי שמעון לא יהיה עד שמשיח יבוא

ומכאן ולהלאה לא יהיה דור כדור הזה, עד הדור שיבא מלך המשיח, והדעת יתעורר בעולם, שכתוב: **"כִּי כֻלָּם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדֻלָּתָם"** (ירמיהו לא, לג).

הנהר נקרא יובל וכן חיים שמו

בוא וראה, כתיב: **"וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הָגֶן"** (בראשית ב, י), ולמדנו מה שמו של הנהר ההוא, ביארנו כי יובל שמו, שכתוב: **"וְעַל יוֹבֵל יֵשֶׁלַח שְׂרָשָׁיו"** (ירמיהו יז, ח). ובספרו של רב המנונא סבא, חיים שמו, שממש יוצא חיים לעולם, והם נקראים חיי המלך^[ה], והרי נתבאר, שאותו העץ הגדול והתקיף, אשר מזון לכל בו, נקרא עץ חיים, עץ שנטע שרשיו באותן החיים, והכל עולה יפה.

הנהר משקה את הנטיעות והעצים

ולמדנו, שהנהר ההוא הוציא נחלים עמוקים, בשמן המשחה^[ה], להשקות הגן, ולהרוות עצים ונטיעות, שכתוב: **"יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' אֲרָזִי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע"** (תהלים קד, טז).

השפע יורד לנצח והוד ומשם ליסוד הנקרא צדיק

ואותן הנחלים מתפשטים ונמשכים ונאספים בשני עמודים, הנקראים **יכין ובוועז**^[ז], ומשם יוצאים כל אותן הנחלים, ונובעים במדרגה אחת הנקראת **צדיק**^[ז], שכתוב: **"וְצִדִּיק יִסֹּד עוֹלָם"** (משלי י, כה).

זיו הזוהר

את הגן, היינו התפארת הנקרא עץ חיים, ולכך נקראת שפע זו חיי המלך. **ה**. כך נקראת שפע הקדושה. **ו**. אלו הספירות נצח והוד תרין סמכי קשוט. **ז**. היינו ספירת היסוד.

ד. היינו מלכא עלאה ששרשו היא ספירת התפארת, וכך ענין הכתוב ונהר יוצא מעדן, פירוש שהשפע נמשכת מעדן שהוא עולם החכמה הנקרא אבא להנהר שהוא עולם הבינה הנקרא אמא ונקרא יובל, להשקות

השפע יורד למלכות הנקראת חכמה תתאה

וכולם הולכים ונאספים למקום ההוא שנקרא ים, והוא ים החכמה, זהו שכתוב: "כָּל הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל הַיָּם וגו'" (קהלת א, ז), [ח]

השפע זורם תדיר לנצח והוד ושם מתעכב עד שנכנס ליסוד

ואפשר תאמר, שהנחלים מגיעים למקום זה ונפסקים ואין חוזרים אחר כך^[ט], כתוב: "אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הַלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לָלֶכֶת" (שם), לפי שהנהר ההוא אינו פוסק לעולם, שם הם שבים, לאיזה מקום שבים, לאותן שני העמודים נצח והוד, ללכת בהמדרגה צדיק, להמציא ברכה ושמחה.

וזהו הסוד שלמדנו: "לְוִיתָן זֶה יִצְרֶתָ לְשֹׁחַק בּוֹ" (תהלים קד, כו), זה צדיק.

עיני כולם נשואות אל היסוד שישפיע שפע למלכות ומשם להם

"כָּלֶם אֱלֹיֶךְ יִשְׁכְּרוּן לְתֵת אֶכְלֶם בְּעֵתוֹ" (שם קד, כז), איזו עתו, זו מלכות שנקראת עתו של צדיק^[י], ולפיכך כולם מחכים לעתו הזאת, כולם שנזונים למטה, ממקום זה נזונים, וזה הסוד שכתוב: "עֵינֵי כָל אֱלֹיֶךְ יִשְׁכְּרוּ וְאַתָּה נּוֹתֵן לָהֶם אֶת אֶכְלֶם בְּעֵתוֹ" (שם פסוק טו), כמו שביארנו.

בעת הייחוד כל העולמות שרויים בשמחה

ובוא וראה, בשעה שזה הכל ממתיק לעתו, ומתחבר עמה, אז כל העולמות בשמחה, כל העולמות בברכות, אז שלום נמצא בעליונים ותחתונים.

על ידי מידת הכהנים שהוא חסד יורד למלכות שפע

וכאשר גורמים רשעי עולם, שלא יהיה נמצא שם ברכות מאותן הנחלים, ויונקת עת זו מצד הדין הקשה, אז דינים נתעוררים בעולם, ושלוש לא נמצא, וכאשר מבקשים בני העולם להתברך, אין יכולים אלא על ידי הכהן, לבעבור שיתעורר כתר שלו, ותתברך מדת המלכות^[יא], וברכות תהיינה נמצאות בכל העולמות.

כשחוזרים בתשובה יכולים לעורר על ידי מידת החסד את השפע כמקודם

למדנו, שאז שאל משה מלפני הקדוש ברוך הוא דבר זה, ואמר לו, אם בני העולם ישובו לפניך, על ידי מי מתברכים, אמר לו הקדוש ברוך הוא, ולי אתה אומר, "דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן אֶחֱיֶיךָ", שהרי בידו נמסרות הברכות למעלה ולמטה.

זיו הזוהר

זיוג התמידי של חכמה ובינה הנקראים תרין ריעין דלא מתפרשין לקיום העולם. שהשפעה זו אינה תלויה בעבודת התחתונים. י. פירוש עתו של מדת היסוד שנקרא צדיק. יא. בתרא דיליה היינו ספירת החכמה.

ח. ים נקראת ספירת המלכות. ט. פירוש שאין לחשוב שאותן הנחלים הנמשכים מעולם הבינה הנובעים מן העדן אין חוזרים להשפיע אחר כך עוד ועוד שפע למדת המלכות, זה אי אפשר. וכונתו על השפע הנמשכת מן

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ח עמוד ב'

אהרן לא יטעה להביא אל הקודש המלכות דקליפה

וכאן בא הקדוש ברוך הוא להזהיר לאהרן, שלא יטעה באותו החטא שטעו בניו, שהרי עת זו ידוע, ולפיכך אל יטעה לחבר עת אחרת אל המלך^[יב], זהו שכתוב: **"וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ"**, כלומר אף על פי שיראה זמן שנמסרה ביד אחרת הנהגת העולם, מכל מקום לא יהיה נמסר בידו לייחד בו לקרבו אל הקודש^[יג], שהרי אני ושמי אחד הוא, ולפיכך **"וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ"**.

רק המלכות דקדושה יביא אל הקודש

ואם רוצה לדעת במה יבא, **בזאת**, **"בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ"**, שזאת הזו היא עת שנאחזת בשמי^[יד], כעת זו הנאחזת בשמי יבא אל הקדש.

האם נאבדו בני אהרן כמו עדת קרח?

רבי אלעזר שאל לאביו, ואמר לו, כתוב אצל בני אהרן: **"וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ"** (ויקרא י, ב), וכתוב בעדת קרח, **"וְאֵשׁ יֵצְאָה מֵאֵת ה' וַתֹּאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֲתַיִם אִישׁ"** (במדבר טז, לה), היש לחשוב ששקולים זה כזה?

עדת קרח נאבדו נפשותם ולא בני אהרן

אמר לו רבי שמעון, בני אהרן אינם כמוהם, שלא כתוב בהם אבדה כמו בעדת קרח, שכתוב בהם: **"וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל"** (במדבר טז, לג), וכתוב: **"הֵן גִּוְעֵנוּ אָבְדְנוּ כָּלְנוּ אָבְדְנוּ"** (שם יז, כז), להכליל אותן שהקריבו קטרת הסמים ר"ן איש, שנאבדו בודאי, אבל אלו לא נאבדו.

למה לא כתוב מתי כן יכול להכנס?

עוד שאל, שכתוב: **"וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ"**, וכתוב: **"בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ"**, כיון שאמר **"וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת"**, מדוע לא כתב באיזה זמן יכנס?

זיו הזוהר

יב. היינו להיות ח"ו שפחה תירש גבירתה. **יג.** פירוש שלא לזווג בכוונות זה כח האחר עם עלמא דדכורא, כי אני ושמי אחד הוא. אני ושמי היינו תפארת ומלכות

ולא אחר. **יד.** היינו שם אדני המתאחד עם השם הוי"ה, כי השם אדני הוא בספירת המלכות שנקראת ע"ת לפי שהשתנות העתים תלוין בה כמו בהלבנה.

אין הכונה שלא יבוא בכל זמן אלא שלא יביא את המלכות דקליפה

אמר לו רבי שמעון, הרי זה נאמר, וידעו הכהנים את הזמן, אבל כאן בא להזהיר על מה שחטאו בניו.

נחת רוח הגדול ביותר לה' הוא הקטורת

בוא וראה, כל הקרבנות וכל העולות, הם ריח ניחח להקדוש ברוך הוא, אבל לא כמו הקטרת, שהקטרת מעולה מהכל, ולפיכך היו מכניסים אותו בפנים בחשאי, וזה נתבאר.

בקטורת נענשו יותר מהכל כשהקטירו בבמות

ולפיכך לא נענש כל איש בשאר קרבנות ועולות כמו בקטרת, שכל מעשה הקדוש ברוך הוא נתחבר ונתקשר בזה יותר מבכל עבודות, ועל כן נקראת קטרת, וזהו שנאמר: "שֶׁמֶן וְקֹטֶרֶת יִשְׁמַח לֵב" (משלי כז, ט).

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ח עמוד א'

יש עת רצון ויש עת דין

רבי אבא אמר, "דִּבֶּר אֶל אֱהֲרֹן אָחִיךָ וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וּגו'", זמנים יש לפני הקדוש ברוך הוא להמצא בהם רצון, ולהמצא ברכות, ולהתפלל תפלות, ולפעמים אין עת רצון, וברכות אינן מזדמנות, ודינים קשים נתעוררים בעולם, ולפעמים הדין תולה.

תלוי לפי חדשים בשנה

בוא וראה, זמנים יש בשנה שיש בהם עת רצון, וזמנים יש בשנה שהדין נמצא, וזמנים יש בשנה שהדין נמצא ותולה.^[טו]

תלוי לפי ימים בחודש

זמנים יש בחדשים שעת רצון נמצאת בהם, וזמנים יש בחדשים שדינים נמצאים ותולים על כולם.^[טז]

תלוי לפי ימים בשבוע

זמנים יש בשבועות שעת רצון נמצאת, וזמנים יש בשבוע שהדינים נמצאים בעולם.^[יז]

זיו הזוהר

טו. אדר ניסן אייר סיון עת רצון, תמוז אב טבת שבט
 עת דין, אלול תשרי חשון כסלו הדין תולה. האריז"ל.
 טז. י"ד ימים הראשונים שבחדש זמן מלוי הלבנה היא
 עת רצון, ושאר הימים או שהם בדין או שהדין תולה
 בהם. יז. אגד"ו נקראים ימי רצון, ועוד יותר בשבת
 קודש. ב"ה הם ימי דין.

תלוי גם בימים עצמם

זמנים יש בימים שעת רצון נמצאת בעולם, והעולם נמתק^[יח], וזמנים יש בימים שדינים תלויים ונמצאים, וכמו כן אפילו בשעות.

מנלן? מאלו הפסוקים

ועל זה כתוב: **"וְעַתָּה לְכָל חַפֵּץ וְגו'**" (קהלת ג, א), וכתוב: **"וְאֲנִי תַפְלִי לָךְ ה' עַתָּה רָצוֹן"** (תהלים סט, יד), וכתוב: **"דַּרְשׁוּ ה' בְּהִמָּצְאוֹ וְגו'"** (ישעיהו נה, ו), וכתוב: **"לָמָּה ה' תַּעֲמֹד בְּרַחוּק תַּעֲלִים לַעֲתוֹת בְּצָרָה"** (תהלים י, א), וכתוב: **"מִרַחוּק ה' נִרְאָה לִי"** (ירמיהו לא, ב), ולפעמים שהוא קרוב, שכתוב: **"קְרֹב ה' לְכָל קֹרְאֵיו"** (תהלים קמה, יח), לפיכך **"וְאֵל יִבָּא בְּכָל עַתָּה אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו'."**

זוהר חלק ג' פרשת אחרי מות דף נ"ט עמוד א'

כשהשכינה נגלית הכרובים מקישים בכנפיהם ואומרים שירה

"כִּי בָעֲנָן אֶרְאֶה עַל הַכַּפֹּת", "בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ", הכהן לא ראה את השכינה בשעה שהיה נכנס, אלא ענן היה יורד, וכאשר היה יורד מגיע על הכפרת, אז נתעוררו כנפי הכרובים, והיו מקישות בהן, ואמרו שירה.

שירה זו אמרו

ומה השירה שאמרו, **"כִּי גָדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים"** (דברי הימים א' טז, כה). כך אמרו כשהיו מרימים כנפיהם, ובשעה שפרסו אותן אמרו, **"כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וְה' שְׁמַיִם עָשָׂה"** (תהלים צו, ה).

כשהיו מחפים על הכפורת אמרו, "לִפְנֵי ה' כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תָּבֵל בְּצָדֵק וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים" (שם צח, ט).

וכנפי הכרובים עולות ויורדות, ומזמרים שירה, מכסים הכפורת, ומנשאים אותן, זהו שכתוב "סֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם" (שמות כה, כ), סוככים דוקא.^[יט]

הכהן כששמע קולם היה מניח הקטורת

וקולם היה שומע הכהן במקדש, אז הניח את הקטרת במקומו ונתכוון מה שצריך לכוון, לבעבור שיתברך הכל, ומניין שקולם היה נשמע, ככתוב: **"וְאִשְׁמַע אֶת קוֹל וְגו'"** (יחזקאל א, כד), וכתוב **"וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי וְגו' מִבֵּין שְׁנֵי הַפְּרָכִים וַיְדַבֵּר אֵלָיו"** (במדבר ז, פט).

זוהר זוהר

יח. בבקר הוא עת רצון ובערב שעת הדין. יט. הפועל
סוככים הוא זמן הוה לומר שזאת הפעולה נעשית
בתמידת, ולא נכתב בזמן עבר המורה שנעשה כך פעם
אחת על תמיד.

מישרים הכונה על שני הכרובים

אמר רבי יוסי, "ועמים במישרים" (תהלים צח, ט), מהו במישרים, ככתוב: "מישרים אֶהְבֹּד" (שיר השירים א, ד), להכליל שני הכרובים שהיו בדמות זכר ונקבה, מישרים ודאי^[כ], זהו שכתוב "ועמים במישרים".

לכל דבר צריך להיות זכר ונקבה

רבי יצחק אמר, מכאן למדנו, שבכל מקום שלא נמצא זכר ונקבה, אינם כדאי לראות פני השכינה, זהו שכתוב: "ישבו ישרים את פניה" (תהלים קמ, יד), ולמדנו כתוב: "צדיק וישר הוא" (דברים לב, ד), היינו בחינת זכר ונקבה^[כא], אף כאן הכרובים זכר ונקבה, ועליהם כתוב: "אתה כוננת מישרים" (תהלים צט ד), "ועמים במישרים", ובעבור זה "ופניהם איש אל אחיו", וזה נתבאר.

הקדוש ברוך הוא מכניס הצדיקים בשלו בשביל שרוצה בכבודם

רבי יהודה אמר "כי בענן אראה על הכפרת", זכאים הם הצדיקים שהקדוש ברוך הוא מבקש בכבודם, ולמדנו, מלך בשר ודם אם אדם רוכב על סוס שלו, בן מות הוא, והקדוש ברוך הוא הרכיב לאלהו על שלו, שכתוב: "ויעל אליהו בסערה השמים וגו'" (מלכים ב' ב, יא), כאן מה כתוב, "ולא ימות כי בענן אראה על הכפרת", והקדוש ברוך הוא הכניסו למשה בענן, ככתוב "ויבא משה בתוך הענן" (שמות כד, יח), בתוך הענן ממש, "כי בענן אראה על הכפרת", זהו שכתוב: "וברא ה' על כל מכוון ה' ציון ועל מקראת ענן יומם ועשן" (ישעיהו ד, ה), וכתוב: "כי ענן ה' על המשכן יומם" (שמות מ, לח), וכתוב: "וירד ה' בענן" (שמות לד, ה), "כי בענן אראה על הכפרת".

כל מעשה הכרובים היו בנס לשמח השכינה

למדנו בענין המקום שהיו שורים בו הכרובים, כמו שנתבאר, שהכרובים בנס היו יושבים. ולמדנו שג' פעמים ביום נעשה נס בכנפיהם, בשעה שנתגלה עליהם קדושת המלך, הם מעצמם היו מנשאים כנפיהם, ויפרסו אותן, ויכסו על הכפרת, אחר כך היו מרפים כנפיהם ונדבקו בגופותם, ככתוב: "והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה" (שמות כה, כ), פורשי ולא פורשי^[כב], סוככים ולא סוככים, והיינו שבנס היו עומדים ומשמחים בהשכינה.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סב:

שני שרי דין ממונים לרגל בארץ

"ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת". פתח רבי שמעון ואמר, למדנו, שבצד עולם הבינה מאירים שני שרי הדין הנאחזים במקום שורש הדין שנקרא

זיו הזוהר

כ. הלשון רבים של מישרים מורה על שני הכרובים. בחינת זכר ובחינת נקבה. כב. פורשי הוא גם כן זמן כא. צדיק וישר מרמז על הספירות יסוד ומלכות. הוה כמו סוככים ומשמעותו נתבאר לעיל.

יד שמאלית, ונתבאר שהם ממונים לרגל את הארץ בכל יום ויום, וזה סוד הכתוב שנים אנשים מרגלים.

ולמדנו, אשרי חלקם של ישראל יותר מכל העמים עובדי כוכבים ומזלות, כי הקדוש ברוך הוא מבקש לטהרם ולרחם עליהם, שהם חלקו וגורלו, זהו שכתוב: **"כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ וְגו'**" (דברים לב, ט), וכתוב: **"יִרְכְּבֵהוּ עַל בָּמֹתַי אֶרֶץ"** (דברים לב, יג), על במתי ארץ דוקא [כג], שהרי הם נאחזים למעלה מעלה, ועל כן אהבתו של הקדוש ברוך הוא נדבקת בהם, זהו שכתוב: **"אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר ה'"** (מלאכי א, ב) וכתוב: **"כִּי מֵאֲהַבְתָּ ה' אֶתְכֶם וְגו'"** (דברים ז, ח).

ביום כיפור אנו שולטים על הדין

ומתוך אהבה יתרה שאוהב אותם נתן להם יום אחד בשנה לטהר אותם ולהצדיקם מכל חטאתם, שכתוב כי ביום הזה יכפר עליכם וגומר, בשביל שיהיו זכאים בעולם הזה ובעולם הבא, ולא יהיה נמצא בהם חטא. ועל כן ביום הזה מתעטרים ישראל ושולטים על כל שרי הדין ועל כל אורות [החיצוניים].

שעירי החטאת מכפרים לכל ישראל

...למדנו, **"וּמֵאֵת עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָקַח שְׁנֵי שְׁעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת"**. **"וּמֵאֵת עֵדֶת"**, כדי שיהיו מכולם ויתכפר לכולם, שהרי כל חטאות בני ישראל כאן תלויין [כד] וכולם מתכפרים בזה, לכן לא די שיביאם איש אחד. ומאיזה כסף נקחו, מאותן הקופות שבעזרה היו לוקחים כסף, וקנו אותם באותן הדמים שהיו מכולם.

השעירים מיתקו כל הדינים

ואותו השעיר שהיה נשאר להקדוש ברוך הוא עשו אותו לחטאת בראשונה, והרי נתבאר באיזה מקום היה נקשר.

ואחר כך נעשה התקרבות לאותן שני שרי הדין למעלה ונמתק הכל, ונשארו ישראל זכאים לפני הקדוש ברוך הוא מכל החטאים שעשו וחטאו לפניו, זהו שכתוב: **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם וְגו'"**... לפי שהשעיר ההוא שנשלח לעזאזל היה נושא על כתפיו כל עונותיו של יעקב, שכתוב: **"וַיִּנָּשָׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם"** עונות תם [כה].

ביום כיפור השערים פתוחים

למדנו שביום הזה כמה פתחים נפתחים לעומת ישראל לקבל תפלותם. אשרי חלקם של ישראל שהרי הקדוש ברוך הוא מבקש לזכותם ולטהר אותם, זהו שכתוב: **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם וְגו'"**.

זיו הזוהר

כג. אר"ץ מרמז על ספירת המלכות, ועל במתי ארץ מורה ששורש נשמות ישראל גבוה יותר והוא בספירת התפארת שנקראת יעקב וישראל. **כד.** פירוש שתולין שם במקום שורש הדין או שיכופר להם ויומתק שם הדין, או שהדין יענשם על החטאים. **כה.** זה יעקב שנקרא איש תם.

עבודת הכהן מעוררת חסד

ביום הזה נתעטר הכהן בכמה עטרות, ביום הזה עבודת הכהן יקרה ורבה מכל העבודות, לכל ניתן חלק באותן הקרבנות אשר להקדוש ברוך הוא, ביום הזה נתעורר חסד בעולם על ידי הכהן שמקריב קרבנות בשביל חטאות העם; על חטאותיו תחלה ואחר כך על חטאות העם מקריב קרבנות עליו ועל העם, והרי נתבאר הענין.

ב.

זוהר חלק ב פרשת תצוה דף קפה עמוד א

השעיר רומז לכח הטומאה

אמר רבי נהוראי הזקן, בא וראה, מה הוא סוד הקרבן להקריב שעיר ולא בהמה אחרת, ולמה נקרב שעיר בראש חודש וגם כאן שעיר, אפשר תאמר לפי שהוא מן צד שלו, נכון כן, אבל מדוע לא נקרב עז, אלא רק שעיר נצרך לזה...

בוא וראה אף על פי שהוא חלק לצד הטומאה ההוא, יש כאן סוד, שכל אותן צדדי הטומאה שלמטה כולם טמאים יותר, וכל מה שיורדות מדרגות התחתונות כך הטומאה שלהם יתרה, ולפיכך בעז חלקם יותר, לפי שהשערות שלה ארוכות ותלויות למטה יותר מבהמה אחרת, כמו שהדין שלהם תולה למטה להטומאה, ועל כן שעיר שהשערות שלו אינן תלויות ואינן חלקות. אינן חלקות, בעבור אותה הטומאה שלו, ואינן תלויות, לפי שאין בו תגבורת הטומאה כמו באותן התחתונות, לפיכך ודאי שעיר ולא בהמה אחרת.

... **בוא** וראה זה השעיר שישראל משלחים לעזאזל למדבר ההוא, בשביל ליתן חלק לצד הטומאה ההוא שיתעסק עמו. ואם תשאל שני שעירים למה כאן אחד לה' ואחד לצד הטומאה ההוא, תינח אותו השעיר אשר לצד הטומאה, אבל לה' למה.

השעיר כחלק קטן מסעודה שלא יקטרג

אלא משל למלך שרגז על בנו, קרא לאותו הסנטר שעושה דינים תמיד בהאנשים הנאשמים, בשביל שיהיה מוכן לעשות דין בבנו. שמח סנטר ההוא ונכנס לבית המלך לאכל שם, כיון שראה אותו בנו, אמר ודאי לא בא סנטר זה לבית אבי אלא לבעבור שרגז עלי המלך מה עשה, הלך ונתפייס עימו. כיון שנתפייס עמו פקד המלך לעשות סעודה גדולה עבורו ועבור בנו, גם פקד שלא ידע מזה סנטר ההוא, אחר כך נכנס אותו הסנטר אמר המלך עכשו אם יודע לו מן הסעודה הגדולה שהכינותי לי ולבני יתערבב השולחן. מה עשה, קרא לממונה על הסעודה ואמר לו, תכין איזה דבר מאכל ותשים לפני וגם לפני הסנטר ההוא, כדי שיחשוב שסועד לפני מסעודתי, ולא יודע לו מן אותה הסעודה היקרה של שמחתי ושמחת בני, יקח חלק ההוא וילך לו

ויתפרש כן שמחת הסעודה שלנו, ואם לא היה המלך עושה כך לא היה פורש סנטר
ההוא מבית המלך.

מעולם הבינה בא הארת פנים וכל ברכות

כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, הכינו שני שעירים, אחד לי ואחד למקטרג ההוא, כדי
שיחשוב שמסעודה שלי הוא אוכל, ואל יודע לו מן הסעודה האחרת של השמחה שלנו,
יקח חלק ההוא וילך לדרכו ויתפרש מביתי, כיון שהאם העליונה עולם הבינה שנקראת
עולם הבא תבא לשכון בתוך היכל עולם התחתון, שיהיה נמצא הארת הפנים^[כו], דין הוא
שלא ימצא המקטרג ההוא ולא שרי הדין לפניו, כשתוציא כל הברכות ותאיר לכל, וכל
החירות ההיא ימצא, וישראל יקחו מאותן הברכות.

שהרי כאשר עולם הבא נכנס בהיכלו של עולם התחתון, ומוצא שעולם התחתון משמח
עם בניו באותה הסעודה העליונה, אז הוא מברך את השולחן, וכל העולמות
מתברכים, וכל שמחה וכל הארת פנים נמצאות שם, זהו שכתוב: **"לפני ה' תטהרו"**.

ג.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סב:

כהן איש החסד ממתק הדין

"ונתן אהרן על שני השעירים גרלות". אמר רבי שמעון, למדנו, ונתן אהרן לפי שהוא בא
מצד החסד, על שני השעירים, על דוקא, בשביל להמתיק מדת המלכות^[כז].

שני שרי הדין נפרדים

"גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל", והלא שני שעירים הם, מפני מה אחד לה', אלא אמר
הקדוש ברוך הוא ישאר זה אצלי, ואחד ילך וישוטט בעולם, שאלמלא יזדווגו שניהם
לא יוכל העולם לסבל^[כח].

השר הנשאר לרגל אינו מוצא לקטרג

יוצא זה, הולך ומשוטט בעולם, ומוצא לישראל בכמה עבודות בכמה מדרגות בכמה
הנהגות טובות, כולם שלום ביניהם, אין ביכלתו לקטרג עליהם. וזה השעיר האחר
נשלח עם המשא של כל חטאות ישראל.

למדנו שכמה כתות מזיקים מזומנים שהם תחת רשותו, ממונים לרגל את הארץ, על דבר
כל אותן שעוברים על דברי התורה, וביום הזה לא נמצא מקטרג להלשין על ישראל.

זיו הזוהר הזוהר הקדוש

כו. ענין הארת פנים מורה על המתקת הדינים ושמחה
על ידי השפעת שפע רב מכח הזדווגות העולמות.
כז. תיבת על מרמז שיהיה נעשה כך למעלה התקון
שעל ידו תהיה המתקה למדת הדין. **כח.** כי שני

שכאשר מגיע השעיר הזה אל ההר כמה שמחה על שמחה נמצאת בהם, וכולם נמתקים על ידו, ואותו שר הדין שיצא לרגל חוזר ואומר שבחם של ישראל, הקטיגור נעשה סניגור.

כל הקרבנות ממתקים הדין

ובוא וראה, לא בזה בלבד כך הוא, אלא בכל מקום שצריכים ישראל להטהר מעונותם, נתן להם הקדוש ברוך הוא עצה לקשר שרי הדין ולהמתיקם באותם קרבנות ועולות שמקריבים לפני הקדוש ברוך הוא, ואז אין יכולים להרע.

וביום הזה יותר על הכל, כמו שממתיקים ישראל למטה לכל, כך נמתקים למעלה כל אותן שיש להם מלשינות על ישראל, והכל הוא קרבן ועבודה להקדוש ברוך הוא [כט].

למדנו בשעה ההיא שכתוב: [בן] "וְלִקַּח" (אהרן) **אֶת שְׁנֵי הַשְּׂעִירִים וגו'**, נתעוררים אותן שני שרי הדין ביום הזה למעלה, ורוצים לשלט ולצאת בעולם, כיון שהכהן מְקַרֵב אלו השעירים למטה מתקרבים אותן שני שרי הדין למעלה. אז עולים גורלות כל הצדדים, כהן נותן גורל למטה, כהן נותן גורלות למעלה, כמו שאחד נשאר לפני הקדוש ברוך הוא למטה, ואחד מוציאין אותו למדבר ההוא, כמו כן למעלה, אחד נשאר לפני הקדוש ברוך הוא ואחד יוצא ומשוטט בעולם למדבר העליון ההוא [ל] ואחד באחד נקשר.

.7

זוהר חלק ג פרשת אמור דף קא:

אמר רבי יוסי, למדנו, "וְנָתַן אֹהֶרֶן עַל שְׁנֵי הַשְּׂעִירִים גְּרֻלוֹת", אם כן הרי כבוד הוא זה לעזאזל, הראיתם עבד שיפיל גורלות עם ריבונו? דרך העולם שעבד אינו נוטל אלא מה שנותן לו אדונו.

אבל לפי שסמא"ל הכין עצמו על זה היום במלשינות, ובשביל שלא יהיה לו פתחון פה נותנים לו חלק בזה.

הגורלות עלו מעצמם

וזה הגורל מעצמו הוא שעלה עליו. שאמר רבי יהודה אמר רבי יצחק, ענין עליון נמצא בהגורל, גורל של יהושע כתוב בו על פי הגורל, על פי הגורל בודאי, שהגורל אמר זה חלק יהודה, זה של בנימין, וכן כולם. אף כאן כיון שהכהן הניח ידו בהקלפי, אותן הגורלות קפצו ועלו בידי הכהן ונחו במקומם, זהו שכתוב "וְהַשְּׂעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגְּרֻל", עלה עליו ודאי.

זיו הזוהר

השעירים רמז על שני שרי הדין הגבוהים כמובא לעיל. **ל**. פירוש לחפש חטאי ישראל במקום שליטת השטן, ואחד באחד נקשר פירוש שהתקון שנעשה למעלה נקשר בהעבודה שלמטה. **כט**. פירוש לבל נחשוב שזה השעיר לעזאזל הוא קרבן ועבודה אליו, אלא שהכל נחשב קרבן ועבודה להקדוש

השעיר הופך המקטרג שיסנגר

ולא זה בלבד אלא בכל זמן שהמקטרג מוכן ונתנה לו רשות, נצרך ליתן דבר כנגדו שיתעסק בו ויניח להם לישראל...

אומרים משל להשפל שבבית המלך תן לו מעט יין וישבחך לפני המלך, ואם לא, יאמר למלך לשון הרע עליך. לפעמים לוקחים אותו הדבור שרי המלך, והמלך עושה דין בעבורו.

רבי יצחק אמר, משל לשוטה שעומד לפני המלך, תן לו יין, ואחר כך תאמר לו ותראה לו כל אותן הַעֲוִלוֹת שעשית וכל אותן דברים הרעים, והוא יבא וישבחך ויאמר שלא נמצא בעולם איש כמוך.

העונות נהפכים על ראש הגוים

אף כאן הרי עומד המקטרג לפני המלך, ישראל נותנים לו מתנה זו, ובאותה המתנה כָּתַב שבו נרשם כל הרעות וכל הַעֲוִלוֹת וכל העונות שעשו ישראל, והוא בא ומשבח את ישראל ונעשה סניגור עליהם. והקדוש ברוך הוא מחזיר הכל על ראשי הרשעים של עמו, כמו שכתוב: **"כִּי גָחָלִים אַתָּה חֲתָה עַל רִאשׁוֹ"** (משלי כה, כב).

אמר רבי יוסי, ווי להם לעמו של עשו כאשר זה השעיר נשלח למקטרג ההוא-השר שלהם, שבעבורו בא לשבח את ישראל, והקדוש ברוך הוא מחזיר כל אותן החטאים על הראש של עמו, לפי שכתוב: **"דִּבֶּר שְׁקָרִים לֹא יָכוֹן לִנְגַד עֵינָי"** (תהלים קא, ז).

אמר רבי יהודה, אלמלא היו יודעים עובדי כוכבים ומזלות מזה השעיר לא היו מניחים לישראל יום אחד בעולם.

בוא וראה. כל היום הזה הוא מתעסק באותו השעיר, ובעבור זה מכפר הקדוש ברוך הוא לישראל ומטהר אותם מהכל, ולא נמצא המקטרג לפניו, אחר כך הוא בא ומשבח את ישראל, שאז הקדוש ברוך הוא שואל אותו ככתוב: **"וַיֹּאמֶר ה' אֶל הַשָּׁטָן מֵאִין תָּבֵא"** (איוב א, ז), והוא משיב בתשבחתם של ישראל, והקטיגור נעשה סניגור, והולך לו.

אז אומר הקדוש ברוך הוא לשבעים השרים הסובבים את כסא הכבוד, הראיתם לזה המלשין איך הוא עומד תמיד להלשין על בני, הרי שעיר אחד נשלח לו בצירוף הַכָּתַב מכל הפשעים מכל העונות ומכל החטאים שחטאו ישראל לפני, והוא קיבל כל זה, אז מסכימים כולם שיחזרו כל אותן החטאים על עמו.

רבי אבא אמר, כל אותן העונות והחטאים נדבקים בו כמו שכתוב: **"וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאוֹתָם"** (מיכה ז, יט), ואחר כך כולם נחזרים על ראשי עמו זהו שכתוב: **"וְנִשָּׂא הַשָּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנֹתָם אֶל אֶרֶץ גְּזֵרָה"**.

ה.

זוהר חלק ב פרשת תצוה קפה:

מפלת המקטרג ביום כיפור כמפלת המן

אמר רבי נהוראי הזקן, כתוב: "וַיִּתֵּן אֱהֱרֹן עַל שְׁנֵי הַשָּׁעִירִים גִּרְלוֹת, גִּרְלָא אֶחָד לַה' וְגִרְלָא אֶחָד לַעֲזָאזִיל". זאת היא שמחה להמלשין ההוא, מה שהקדוש ברוך הוא יפיל עמו גורל ומזמין אותו אליו, ואינו יודע שאש לוחט הוא מטיל על ראשו ועל עמו, ככתוב: "כִּי גָחָלִים אָתָּה חֲתָה עַל רִאשׁוֹ" (משלי כה, כב), וסימנך אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי וכתוב: "וַיֵּצֵא הָמֶן בַּיּוֹם הַהוּא שְׁמֵחַ וטוֹב לֵב" (אסתר ה, ט), בחלק ההוא שנוטל והולך לו.

השכינה מבקשת על בניה ואפילו בגלות

ואחר כך כאשר יבא מלך העליון להיכל השכינה, היא מבקשת עליה ועל בניה ועל עמה מן המלך. ואפילו בזמן שישראל בגלות ומתפללים תפלות כל היום הזה, היא תעלה ביום הזה לפני מלך העליון ומבקשת על בניה.

ואז נגזרין כל אותן הנקמות שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות עם אדום, ונגזר איך עתיד מלשין הזה להבטל מן העולם, ככתוב בלע המות לנצח.

הקטרוג בישראל כקטרוג על ה'

וסימנך בזמן הגלות כי נמכרנו אני ועמי וגומר, כי אין הצר שוה בנזק המלך, מהו בנזק המלך, ככתוב והכריתו את שמנו מן הארץ, ומה תעשה לשמך הגדול, שהרי שם העליון לא יתקיים בקיומו^[לא] וזה הוא בנזק המלך, ואז "וְהָמֶן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶכָּה" (אסתר ז, ו).

סוכות - זמן שמחת ה' בישראל

אז הארת פנים ושמחה שלמה נמצאת, וישראל יוצאים לחירות ביום הזה, אז מן היום הזה והלאה שמחה וחדוה בהתגלות תשלוט עליהם, ואז הקדוש ברוך הוא מבקש לשמח עם ישראל מכאן ולהלאה. וכמו שישראל נתנו חלק להמקטרג שיפרד מהם כך נותנים לשאר העמים^[לב] שיתפרשו מהם למטה.

ז.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סז.

כניסת הכהן-בכונה גדולה

"וַיִּתֵּן אֶת הַקְּטֹרֶת עַל הָאֵשׁ". אמר רבי יצחק... הכהן, לאחר מכן טבל גופו וקדש ידיו ליכנס לעבודה אחרת הקדושה, עד שמתכוון ליכנס למקום אחר עליון וקדוש מהכל, שלש

זיו הזוהר
לא. ככתוב כי יד על כס יה וגו'. לב. היינו מה שמקריבים בחג הסוכות ע' פרים כנגד ע' אומות העולם.

חומות היו סובבות אותו, (א) אחיו הכהנים, (ב) הלויים, (ג) וכל שאר העם. כולם היו מברכים אותו ונשאו ידיהם עליו בתפלה, ושלשלת של זהב קשור ברגליו^[לג].

הלך שלש פסיעות, וכולם עמדו במקומם ולא הלכו אחריו. הלך עוד שלש פסיעות אחרות ופנה למקומו^[לד]. הלך עוד שלש פסיעות, סתם עיניו והתקשר למעלה.

הכרובים היו מחרישין בעת עבודת הכהן

נכנס למקום שנצרך ליכנס, שמע קול כנפי הכרובים מזמרים ומקישות כנפיהם הפרושות למעלה. היה מקטיר הקטורת, נשתכך קול כנפיהם ובלחש נדבקו^[לה] אם הכהן זכה, הרי אז למעלה שמחה נמצאת.

וגם כאן למטה באותה השעה הופיעה הארת הרצון מותק מבשמים של הרי אפרסמון הטהור שלמעלה, ונתפשט בכל המקום ההוא, נכנס הריח בשני נקבי חוטמו ונתישב הלב^[לו], אז כולם היו בשתיקה ופוצה פה לא נמצא שם.

אחר העבודה היו הכרובים מזמרין משמחה

פתח הכהן את פיו בתפלה בכונה בשמחה והתפלל תפלתו. לאחר שסיים זקפו הכרובים כנפיהם כבתחלה והיו מזמרים, אז ידע הכהן שעת רצון וחדוה היא לכל, והעם ידע שנתקבלה תפלתו, כמו שכתוב אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, והוא חזר לאחורו והתפלל תפלתו.

אשרי חלקו של הכהן, שהרי על ידו שמחה על שמחה נמצאת ביום הזה למעלה ולמטה, על אותה השעה כתוב אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו.

זיו הזוהר

הפסיעות היה יודע מקום עמידתו והיה מכיר מקום הנחת המחתה. **לה**. פירוש שנדבקו הכנפים לגופם על דרך הכתוב ובעמדם תרפנה כנפיהם. **לו**. שהיה לבו דופק מאד מן הפחד.

לג. שאם ימות שם יוציאווהו על ידי השלשלת. והגם שאסור ליכנס פנימה בזהב, היינו דוקא דרך מלבוש או תכשיט אבל באופן כזה אין אסור. **לד**. ענין אותן הפסיעות במספרן אין מובן, ואפשר שעל ידי מספר

זוהר חלק ג פרשת אמור דף קב.

כהן הגדול מכפר

ולפני הכפרת יזה שבע פעמים מן הדם באצבעו. אמר רבי אבא, ביום הזה נתעטר הכהן בעטרות עליונות, והוא עומד בין עליונים ותחתונים ומכפר עליו ועל ביתו ועל הכהנים ועל המקדש ועל כל ישראל.

ההזאות כנגד הספירות

למדנו, בשעה שנכנס עם דם הפר היה מכוין בעיקר האמונה, והזה באצבעו כמו שכתוב והזה אותו על הכפורת ולפני הכפורת. ואיך עשה, טבל ראש האצבע בדם, והזה כמצליף בטיפות שבאצבע לעומת צד הכפרת הָזָה.

ונתכוין והתחיל למנות; **אחת,** אחת בלבדה, אחת הכולל הכל, אחת שבח של הכל, אחת שהכל פונים אליו, אחת ראשית הכל^[לז].

אחר כך אחת ואחת, שהם שוכנים יחד ברצון באחוה ואין נפרדים לעולם^[לח].

אחר שהגיע ל**ואחת** הזאת שהיא אֶם הכל, התחיל מכאן למנות בזיווג, ומונה ואומר; **אחת ושתיים, אחת ושלש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע**^[לט], בשביל להמשיך ולהריק אחת הזו שהיא האם העליונה במדרגות ידיעות לַפְתָּר של האם התחתונה^[מ], ולהמשיך נחלים עמוקים ממקומם לכנסת ישראל. ועל כן ביום הזה שני מאורות מאירים כאחת האם העליונה מאירה לאם התחתונה, ועל כן כתוב **יום הכפורים** כמו שנתבאר^[מא].

נהפך מאדום ללבן-סימן לקבלת התפילות

אמר רבי יצחק, שלשלת זהב היה נקשר ברגלי הכהן בשעה שהיה נכנס שאם ימות שם יוציאוהו לחוץ. ובמה ידעו, בלשון של זהורית היה נודע וניכר כאשר לא נהפך גִּוְנוֹ

זיו הזוהר

אחת ושלש היינו בינה עם תפארת וכן השאר עד ושבע שהיא ספירת המלכות. **מ.** פירוש לחבר בינה עם מלכות. **מא.** כפורים בלשון רבים מרמז שהאם העליונה עם האם התחתונה שתייהן מכפרות על ישראל בניהן.

לז. אחת הראשון מרמז על ספירת כתר. **לח.** אחת ואחת מרמז על הספירות חכמה ובינה הנקראין אבא ואמא והן תרין רעין דלא מתפרשין. **לט.** פירוש שמחבר ומזדווג ספירת הבינה עם ז' ספירות התחתונות על דרך זה. אחת ושתיים היינו בינה עם חסד וגבורה.

האדום, באותה שעה ניכר שהכהן נמצא בפנים עם חטא. ואם יזכה לצאת בשלום היה נודע וניכר בלשון של זהורית שנהפך גִּוְנוֹ ללבן, אז היתה שמחה בעליונים ובתחתונים, ואם לא, נמצאו כולם בצער, והיו יודעים כולם שלא נתקבלה תפלתם.

גם זמרת הכרובים סימן לקבלת התפילה

אמר רבי יהודה, כיון שנכנס הכהן, היה מטמטם את עיניו שלא יסתכל במה שלא נצרך, והיה שומע קול כנפי כרובים מזמרים ומשבחים, אז ידע הכהן שהכל הוא בחדוה ויזכה לצאת בשלום. ועם כל זה היה מבין בתפלתו, שהדבורים יוצאים בשמחה, ומתקבלים ומתברכים כראוי, ואז נעשה שמחה בעליונים ובתחתונים.

ח.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סו.

הרשעים מעוררים דינים חס ושלום

"וְכָפַר עַל הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וגו'. למדנו, מהו וכפר על הקדש? אמר רבי אלעזר, הרי למדנו שהרשעים עושים פגם למעלה, ומעוררים דינים וגורמים לטמא המקדש, ונחש התקיף מתחיל להתגלות, ואז דינים נתעוררים בעולם.

הכהן מעורר החסד והזיוג ומכפר

וביום הזה צריך הכהן לטהר הכל, ולעורר כתר הקדוש שלו שנקרא ראש המלך^[מב], בשביל שיבא המלך לשכן אצל המלכות, וכאשר ראש המלך הולך הכל הולך, ויבא להזדוג עם המלכות, לעורר שמחה וברכות בעולם.

נמצא שכל השלמות שלמעלה ושלמטה היה תלוי בכהן, שאם נתעורר הכתר שלו, הכל נתעורר והכל נמצא בשלמות, ועל כן כתוב וכפר על הקדש, בתחלה וכפר על הקדש, להרבות שלום בעולם ולהרבות שמחה בעולם, וכאשר שמחת ההזדוגות נמצאת במלך והמלכות, אז כל משרתיהם וכל בני ההיכל כולם בשמחה נמצאים, וכל החסאים שחטאו לפני המלך מתכפר להם, זהו שכתוב מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו.

ולפיכך כתוב **"וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֵהָל מוֹעֵד בָּבֹאוֹ לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד צֵאתוֹ"**, בשעה שנכנס לגרום היחוד הקדוש. וכשנעשה הזדוגות המלך עם המלכות אז באותה השעה וכפר בעדו ובעד ביתו.

ט.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סו:

בטבילה קשר דרגא לדרגא

למדנו, רבי יהודה אומר, הכהן מעורר שלום בעולם למעלה ולמטה, ולמדנו, קודם שנכנס במדרגה אחת היה טובל עצמו, כשיצא ממדרגה זו למדרגה אחרת שוב טבל עצמו, והיה מקשר שלמות בזה ובזה^[מג], קדש ידיו ומתברכים כאחת. ובכל נצרך להראות עבודה,

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סו: **זיו הזוהר**

מב. היינו ספירת החכמה, ויכוון להמשיך משם למטה בשביל הזדוגות תפארת עם מלכות. **מג.** פירוש

ונצרך להתראות בבגדיו שמתלבש כדמיון העבודה והכונה עד שיסדר הכל כמו שנצרך, ויתברכו עליונים ותחתונים.

י.

זוהר חלק ב פרשת תצוה דף קפה:

רבי נהוראי הזקן אומר, כתוב וכפר על הקדש מטמאות בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. ומכל חטאתם צריך לומר, אלא לנקותם וליפותם מכאן ולהלאה. לכל חטאתם, שלא יוכל המקטרג לשלוט עליהם. ועל כן ביום כפור שהוא קנוח כל החטאים והנקיון שלהם, צריכים ישראל לנקות עצמם וללכת יחפי רגלים כמלאכים עליונים.

חמשה עינים בחינת חמישים שערי בינה

חמשה ענויים בשביל להסתייע מחמשה צדדים העליונים שיום הכפורים מוציאם, והם השערים שלן[מד].

ששה עינים בחינת שש קצוות

ואם נחשוב גם שתיה שהיא מצד של יצחק, הרי ששה, ואף על פי שבכלל אכילה הוא. ואז ששה ענויים הם, וענוי האחרון תשמיש המטה הוא, ובמדרגה הששית נמצא[מה], ולעומתה אנו עושים ענוי הזה.

... **כפור**, מפני מה נקרא כפור, אלא לפי שמנקה כל טומאה ומבטלה מלפניו ביום הזה, ועל כן יום כפור היינו יום של נקיון, וכך אנו קוראים לו.

יא.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סו.

עבודת הכהן למטה מעוררת הקדושה למעלה

"וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי ה' וּכְפָר עָלָיו". למדנו שאמר רבי יהודה, אל המזבח סתם, כמו שנעשה למטה כך נעשה למעלה, והכל מתקשר זה בזה.

ולמדנו, כמו שביום הזה מכפר הכהן למטה, כמו כן נעשה למעלה, וכאשר הכהן שלמטה מסדר עבודתו, כמו כן עושה הכהן שלמעלה, לא נמצאת עבודה למעלה עד שנמצאת למטה, ומלמטה מתחלת לעלות קדושת מלך העליון, ונמצאים כל העולמות מתקשרים כאחד לפני הקדוש ברוך הוא.

זיו הזוהר

כנגד אלה הספירות. ואם נחשוב שתיה בלבדה יהיה ששה ענוים כנגד שש הספירות מן חסד עד יסוד ועד בכלל. **מה**. כי מדרגה הששית היא ספירת היסוד שהיא נגד אות ברית קודש.

שכונת עבודתו לעומת כל מדרגה ומדרגה היה, כדי לגרום שם יחוד וזיווג בספירות העליונות. **מד**. יום הכפורים מרמז על עולם הבינה אמא עלאה שהיא הוציאה ז' ספירות התחתונות. והחמשה ענויים הם

אמר רבי יהודה, אלמלי הבינו ישראל מפני מה פקד הקדוש ברוך הוא עליהם להוכיחם יותר מכל שאר העמים, היו יודעים שהרי הקדוש ברוך הוא מחל את שלו, ולא גבה מהם אפילו אחד ממאה.

כל עבודת המלאכים תלויה בעבודת ישראל

למדנו, שהקדוש ברוך הוא כמה מרכבות וכמה חיילות יש לו, כמה שרים ממונים נמצאים לעבודתו, וכאשר הזמין את ישראל בעולם הזה, הכתירם בכתרים קדושים כדמיון שלמעלה, והשכין אותם בארץ הקדושה לבעבור יהיו נמצאים לעבודתו, וקשר לכל העליונים בעבודת ישראל, ושמחה לא נכנסת לפניו ועבודה לא נעשית לפניו למעלה עד שישראל עושים למטה.

כל זמן שישראל נמצאים בעבודת רבונם למטה, כמו כן נעשה למעלה, ובזמן שישראל מבטלים העבודה למטה, מבטלים למעלה, ועבודה לא נמצאת לא למעלה ולא למטה. ואם כשישראל בטלו עבודת הקדוש ברוך הוא כשהיו שרוים בארץ נעשה כמו כן למעלה, כל שכן אחר כך.

ה' בחסדו אינו גובה כל עיכוב עבודת המלאכים

אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, לולי ידעתם כמה מחנות כמה חיילות מתעכבים למעלה בשבילכם, תבינו שאין אתם כדאי לעמוד בעולם אפילו שעה אחת, ועם כל זה מה כתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים. זהו שכתוב **"וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ", "אֶל הַמִּזְבֵּחַ"** סתם, **"אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'"** סתם^[מ], **"וַיִּכְפֹּר עָלָיו"**, אחר כך **"וַיֵּצֵא וַעֲשֶׂה אֶת עֲלָתוֹ וְאֶת עֲלַת הָעֶם"** וגו'. **"וַיִּכְפֹּר עָלָיו"**, מה ענינו אמר רבי יוסי לעורר חסד לעולם בתחלה.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סג.

סמיכה בהסכמת ה', סמיכה גם למעלה

"וְסִמֵּךְ אֶהָרֶן אֶת שְׁתֵּי יָדָיו עַל רֹאשׁ הַשָּׁעִיר הַחִי וְהַתּוֹדֶה עָלָיו וגו'", אמר רבי שמעון, בשביל זה **"וְסִמֵּךְ אֶהָרֶן אֶת שְׁתֵּי יָדָיו"**, כדי שהקדוש ברוך הוא יסכים על ידו, **"עַל רֹאשׁ הַשָּׁעִיר הַחִי"**, **"הַחִי"** דוקא, להכליל אותו שלמעלה^[מ].

כל החטאים ישארו על השעיר

"וְהַתּוֹדֶה עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנֹת", כמו שכתוב: **"וְהַתּוֹדֶה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ"** (ויקרא ה, ה), וביארנו **"עָלֶיהָ"**, שנטהר האדם, ונשאר עליה כל החטא ההוא, אף כאן **"וְהַתּוֹדֶה עָלָיו"**, לאחר שהתודה הכהן בשביל ישראל, **"עָלָיו"**, כלומר ישארו כל החטאים עליו.

הקרבתו הוא לה' ומהקרבתו הזה נתנו לסטרא אחרא חלק

אמר לו רבי אבא, אם כן, הלא כתוב: **"וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשַׁעֲרִים"**, אמר לו, אין דומה לכאן, כי שם לשעירים היו מקריבים הקרבן, ולפיכך לא כתוב, ולא יזבחו עוד

זיו הזוהר מה שנאמר סתם יש לפרשו על למעלה ועל למטה. **מז**. היינו אחד מן שני שרי הדין העליונים כנזכר לעיל.

את זבחייהם שעירים, אלא לשעירים, כי שם לשעירים היו עושים עבודה וממשלה, וכאן **"וְנָשָׂא הַשָּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנֹתָם"**, והקרבן לא נעשה אלא להקדוש ברוך הוא. **ובוא** וראה, שבשביל הקרבן נמתקים עליונים ותחתונים, והדין אינו שורה ושוטט על ישראל.

איש המוכן לאותו ענין

למדנו, **"וְשָׁלַח בְּיַד אִישׁ עֵתִי הַמְדַּבֵּר"**, מהו **"איש עתי"**, אלא סוד הדבר כך הוא, בכל ענין שנעשה, נצרך איש המוכן לאותו ענין, יש אדם שהברכה מתקיימת על ידו יותר מאחר.

איש מזומן לברכה

בוא וראה מה כתוב בו בכהן **"טוב עין הוא יְבָרֵךְ"** (משלי כב, ט), אל תקרי **"יְבָרֵךְ"**, אלא יברך, לפי שהוא ראוי ומזומן שתתקיים הברכה על ידו בזה.

איש מזומן לקללה

ויש אדם שהוא מזומן להתקיים קללות על ידו, ובכל מה שישגיח תבא קללה ומארה ובהלה, כגון בלעם שנקרא רע עין, שהיה מזומן לכל רע, ולא היה מזומן לטוב, ואף על פי שברך, ברכתו אינה ברכה, ולא נתקיימה, וכאשר היה מקלל, לכל מי שקלל נתקיים, ואפילו ברגע אחד, ועל זה כתוב **"שָׁתֵם הָעֵין"** (במדבר כד, ג), בכל מקום ששלטה עינו נקלל. **בוא** וראה, מה כתוב: **"וַיֵּשֶׁת אֶל הַמְדַּבֵּר פָּנָיו"** (שם פסוק א'), בשביל לעורר מצד ההוא זה הכח ששוטט שם, ויוכל לבוא במלשינות על ישראל, מה כתוב בכהנים, **"טוב עין הוא יְבָרֵךְ"** שהוא היה מזומן לזה, והברכה היתה שורה במקום השגחתו, ועל כן למדנו, יסור האדם אפילו ממאה דרכים, ואל יפגע באיש שיש לו עין רעה.

בטבע גופו היה ראוי השליח לעזאזל

אף כאן, **"וְשָׁלַח בְּיַד אִישׁ עֵתִי"**, שהוא מזומן לזה, ונרשם לזה, והכהן היה מכיר בו, שעינו אחת גדולה מעט מעינו השנית, הגבות שעל העינים מכוסים בהרבה שערות, עינו בולטות, ואינו מסתכל ישר, זה הוא האיש המזומן לזה, וראוי לו זה, ועל כן כתיב: **"בְּיַד אִישׁ עֵתִי"**.

יש מסוגל רק לטוב ויש רק לרע

בגוש חלבא היה איש, שבכל מקום שהכה בידו היה ממית, ולא היו אנשים מתקרבים אליו, בסוריא היה איש, שבכל מקום שהסתכל אפילו לטוב, נהפך הכל לרע, יום אחד היה מהלך איש בשוק, והיו פניו מאירים, ויבא איש ההוא והסתכל בו, ונבקעת עינו, לפיכך יש לכל איש מזומן הן לטוב והן לרע, ועל כן כתוב: **"טוב עין הוא יְבָרֵךְ"**, אל תקרי יבורך אלא יברך.

בדחייתו נעשה אברים אברים

ולמדנו, זה האיש שהלך עם השעיר למדבר, כאשר הגיע למדבר עם השעיר ההוא, עלה להר, ודחה אותו בשתי ידיו, ולא היה מגיע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים, והאיש ההוא היה אומר, כך ימחו עונות עמך וכו'.

ה' משליך עוונות ישראל למצלות ים

ולפי שנסתלק מקטרג ההוא ונעשה סניגור לישראל, לכן כל חטאות ישראל וכל מה שנרשם באותן הפתקאות שלמעלה להזכיר עונות האנשים, נוטל אותם הקדוש ברוך הוא, ומשליכם למקום שנקרא מצלות ים, זהו שכתוב: **"וְתִשְׁלֹךְ בַּמַּצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֵם"** (מיכה ז, יט).

דף סח:

רצון ישראל לה'

"וְהִיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ תַּעֲנֶנּוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם", אמר רבי שמעון, נפשותיכם נאמר, בשביל שישראל יהיו נמצאים לפני המלך הקדוש זכאים, ויהיה הרצון שלהם אל הקדוש ברוך הוא, להתדבק בו, כדי שיכפר להם עונותיהם.

כאילו התענה תשיעי ועשירי

ועל כן, מי שאוכל ושותה בתשיעי, ומענג נפשו במאכל ומשתה, נמצא בעשירי ענוי הנפש בשני חלקים^[מח], ונחשב כאלו התענה תשיעי ועשירי.

על ידי הכנעה מתכפרים העוונות

"אֶת נַפְשֵׁיכֶם" להכליל הכל הגוף והנפש, ולהכנע ביום הזה שיכפר על עונותם.

הארות אריך אנפין המתגלות ביום כיפור יכפר

למדנו, **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֶר עֲלֵיכֶם"** **"בַּיּוֹם הַזֶּה"**, היום הזה צריך לומר, אלא ביום הזה דוקא^[מט], שבו נתגלה הקדמון הקדוש, לכפר על חטאות כולם.

דף סט:

המתקת הדינים

ולמדנו, שביום הזה כל שמחה וכל הארה וכל ותרנות של כל העולמות הכל תולה בהאם העליונה^[ג], שכל השפעות נמשכות ויוצאות ממנה, ואז מאירות כל אותן המנורות, ומאירות בהארה של שמחה, עד שנמתק הכל, ואז כל אותן הדינים נמצאים בהארה, והדין אינו נעשה, ועל כן **"תַּעֲנֶנּוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם"**.

יכפר כולל גם את עולם הבינה

"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֶר עֲלֵיכֶם וגו'", אמר רבי אלעזר **"יִכָּפֶר עֲלֵיכֶם"**, אכפר עליכם צריך לומר, אלא **"יִכָּפֶר עֲלֵיכֶם"**, להכליל יובל^[נא], הממשיך שפע להשקות ביום הזה לכל צד, להשביע לכל, ולהשקות לכל, וזהו עליכם, כלומר בשבילכם, **"לְטַהֵר אֶתְכֶם"** ביום הזה, שכתוב **"לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ"**, ולא ישלוט עליכם דין.

זיו הזוהר

באה על ידי התגלות הארה ממדרגה הנסתרת וגבוהה מאד שהיא הארת אור הכתר שנקרא עתיקא קדישא. או הארת ספירת החכמה שלפעמים גם מדרגה זו הנסתרת נקראת נקראת עתיקא קדישא. **ג**. זו ספירת הבינה. **נא**. פירוש ספירת הבינה ולכך כתוב יכפר בלשון נסתר.

מח. כי התענית מתוך העונג של אכילה ושתיה נחשב ענוי כפול. **מט**. קושייתו היא שאם כונת הכתוב שעצמו של יום מכפר היה לו לומר כי היום הזה יכפר עליכם. ואם מוסב על הקדוש ברוך הוא היה לו לומר כי ביום הזה אכפר עליכם ולמה אמר יכפר בלשון נסתר. ומתרץ שלכך כתב בלשון נסתר מפני שהכפרה

זוהר חלק ב' פרשת תצוה דף קפה:

קודם יטהר "היום" שהיא המלכות והיא תכפר עליכם

רבי נהוראי הזקן אמר, כתוב **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם לְטָהָר אֶתְכֶם"**, כי היום הזה צריך לומר, מהו **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה"**, אלא לפי שבו נטהר המקדש למעלה, ונתמלא אורה, כתוב **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם"**^[נב], יכפר וינקה תחלה ביום הזה כדי שיאיר, ואחר כך ישפיע עליכם הארה.

לטהר המלכות בשביל ישראל

ועוד יכפר ביום הזה וינקהו תחלה, וכל זה עליכם, בשבילכם נצרך לנקותו ולטהרו תחלה.

אימא עילאה מטהרת

"יִכָּפֵר", מי יכפר, אלא זה הוא עולם העליון המאיר ומנקה לכל, ולכך כל הדדים הרעים שנקראים מצולת ים מתבטלים.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סז.

ישראל יקבלו את הטהרה מהבינה שהוא לפני ה'

למדנו, **"מִכָּל חֲטָאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תְּטָהְרוּ"**, כיון שכתוב **"מִכָּל חֲטָאתֵיכֶם"**, למה אמר **"לִפְנֵי ה'"**, אלא אמר רבי יצחק, **"לִפְנֵי ה'"** ממש.

ביום התשיעי מכינים כסא רחמים לכן ישראל שמחים

שלמדנו, כי מראש החדש ספרים נפתחים ודיינים דנים, בכל יום ויום בתי דינים נמסרים לעיין בדין, עד היום הזה שנקרא תשיעי לחדש, באותו יום עולים כל הדיינים לרבון הדין, ומכינים כסא העליונה של רחמים למלך הקדוש, ביום הזה צריכים ישראל למטה לשמוח בחדוה לקראת רבונם, שעתידי ביום המחרת לשבת עבורם על כסא קדושה של רחמים, על כסא של ותרנות.

וכל אותן ספרים הפתוחים לפניו, ונרשמים בהם כל אותן העונות, הוא מזכה אותם ומטהר לישראל מכולם, זהו שכתוב **"מִכָּל חֲטָאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תְּטָהְרוּ"**^[נב] **"לִפְנֵי ה'"** ממש.

זיו הזוהר - זיו הזוהר

נב. כאן המכוין שביום הזה מרמז על ספירת המלכות שהיא מקדש שלמעלה.

הכהן הגדול בעצמו אמר תטהרו

אלו שאמרו הכתוב הזה, עד כאן אמרו ולא יותר, ואין רשות לאחר לומר תטהרו, אלא הכהן הגדול שעבד העבודה, והיה מיחד שם הקדוש בפיו, וכאשר היה מכוון היחוד ונתברך בפיו, ירד זה הקול ונקש בו, והאיר דבור זה בפיו של הכהן, ואמר תטהרו.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סט:

זאת היא המלכות אשר נקראת חוקת עולם

"וְהִיְתָה זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר וּגוֹ", אמר רבי שמעון, והיתה לכם צריך לומר, מהו "זאת", ומה זה שאמר "לְחֻקַּת עוֹלָם", אלא בכל מקום ומקום חקת עולם נקרא גזרת המלך, שהכניס כל משפטיו במקום זה, והטמין אותם כמי שמטמין הכל באוצר אחד, וחקת עולם ודאי, בזה הזאת רשם וחקק כל אוצרותיו וכל מטמנותיו.

ה' רוצה לטהר את ישראל

אמר רבי יהודה, זכאים הם ישראל, שהקדוש ברוך הוא רוצה בהם, ומבקש לטהר אותם שלא יהיה נמצא בהם חטא, כדי שיהיו בני היכלו, וישכנו בהיכלו, ולעתיד לבוא כתוב: "וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם וּגוֹ" (יחזקאל לו, כה).

רעיא מהימנא פרשת אחרי דף סג.

שעיר לעזאזל כדי שיסתלק המקטרג

"וַיֵּמָאֵת עֶדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָקָח שְׁנֵי שְׁעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת", מצוה זו, שיעבוד הכהן הגדול את העבודה של יום הזה כמו שנצרך, וישלח את השעיר לעזאזל, סוד זה, כמו שביארנו, בשביל שיפרד המקטרג מעם הקדוש, ולא יזכיר עונותם לפני המלך, ולא יקטרג עליהם, שהרי אין לו תוקף ושליטה, אלא כשגובר הרוגז למעלה.

נהפך למליץ (ככלב)

ובמתנה זו נהפך אחר כך לאפוסטרופוס עליהם, ועל כן נדחה מלפני המלך, וזה נתבאר, לפי שהוא קץ כל בשר^[ג], ועם הקדוש נותנים לו כמו שנצרך לו, שעיר.

וזהו סוד "הֵן עָשׂוּ אָחִי אִישׁ שָׁעֵר" (בראשית כז, יא), וכמו שיש בצד הקדושה בחינת זכר ובחינת נקבה, כן גם בצד הטומאה זכר ונקבה^[ג], משל אומרים, השלך עצם לכלב, וילחך עפר רגלך.

כל מה שברא ה' בעולמו הוא לצורך

שאלו לכן זומא, אם מותר לסרס כלב, אמר להם כתוב: "וּבְאַרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ" (ויקרא כב, כד) כל שבארצכם לא תעשו, כמו שהעולם נצרך לזה, כן נצרך לזה^[ג], ועל זה נאמר: "וְהָיָה טוֹב מְאֹד" (בראשית א, לא), זה מלאך המות, שאין לבטלו מן העולם, כי העולם נצרך

וְהָיָה טוֹב מְאֹד זִיו הַזוֹהַר

נג. כך נקרא השטן המקטרג שהוא גם כן מלאך המות. נד. הנקראים סמא"ל ולילי"ת. נה. בשביל יראת

לו, אף על פי שכתוב בו: **"וְהַכִּלְבִּים עָזִי נָפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבָעָה וּגו'**" (ישעיהו נו, יא), לא יתבטלו מן העולם, הכל נצרך טוב ורע.

ולפיכך, נצרך לנו ביום הזה להשליך לו עצם להכלב, וכאשר הוא גוררו, יכנס מי שצריך ליכנס אל היכל המלך, ואין מי שימחה בידו, אחר כך יכשכש לו בזנבו.

רעיא מהימנא חלק ג' פרשת פנחס דף רמת.

שעיר לה' מצד הקדושה

ובעבור זה בראש חדש, **"וְשַׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת לַה'**" (במדבר כח, טו), שני שעירים הם, שנאמר עליהם: **"וְלָקַח אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וּגו' גֹּרֵל אֶחָד לַה' וְגֹרֵל אֶחָד לַעֲזָאוֹל"**, שעיר לה', בשביל מיעוט הירח, והיינו שעיר עזים אחד לחטאת לה', אחד מצד יחידו של עולם.

לעזאזל לשבר רוגזו של הס"מ

אבל השעיר של עזאזל לא כתוב בו אחד, לא קרבן, לא אשה, ולא עולה, אלא **"וְשַׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי הַמַּדְבֵּרָה"**, **"וְשַׁלַּח"**, כמו שאמר יעקב: **"מִנְחָה הִיא שְׁלוּחָה לְאֹדְנִי לַעֲשׂוֹ"** (בראשית לב, יט), אף כאן שוחד, לשבר רוגזו של סמא"ל, שלא יתקרב למקדש לקטרג.

בגין השעיר נהפך הס"מ לסניגור

משל לכלב שהוא רעב, מי שרוצה שלא ינשך לו, נותן לו בשר לאכול או לחם, וישקוה מים, וסוד הדבר, **"אִם רָעַב שִׁנְאָךְ הֵאכִלְהוּ לָחֶם וּגו'"** (משלי כה, כא), ובזה יתהפך לאוהבו של אדם, אף כאן לא די שאינו נושך לישראל בכמה יסורין, אלא שנהפך להיות עליהם סניגור, ונהפך לאוהב שלהם.

ביד בעל מום מפני שהם בעלי מומים

ומפני מה היו שולחים לו ביד איש עתי פגום, לפי שצדדי הטומאה כולם בעלי מומין, ונקראים שעירים, שכתוב: **"וְשַׁעִירִים יִרְקְדוּ שָׁם"** (ישעיהו יג, כא), ונאמר בהם, **"וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לַשְּׁעִירִים"**, שעליהם נאמר, **"יִזְבְּחוּ לַשְּׂדִים לֹא אֱלֹהִים"** (דברים לב, יז).

על ידי השעיר הס"מ מקבל עליו את עוונותם וה' מסלק את עוונותם

ובשעיר זה נפרד מהכל, ונשא כל עונות ישראל עליו, כמו שכתוב: **"וְנָשָׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנָתָם"**, לאחר שהוא לוקחם ונשא, והקדוש ברוך הוא נושא עון, מה בין נושא לנשא, נושא הסתלקות המשא, נשא לוקח המשא.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סג:

המקטרג עולה לשבח את ישראל

כי יען שהוא רואה זה השעיר, תאותו אליו, להתכלל עמו, ואינו יודע מאותן העונות שנשא השעיר, וכשהוא חוזר אצל ישראל, ורואה אותם בלא העונות בלי פשעים, שהרי כולם

מונחים בראש השעיר, אז עולה למעלה, ומשבחם לפני הקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא רואה עדותו של המקטרג ההוא, ומפני שהקדוש ברוך הוא רצונו לרחם על עמו, אף על פי שהוא יודע כל מה שנעשה, חס הוא על ישראל.

אין לשטן התעוררות לקטרג למעלה רק על ידי עוונות

והכל תולה בזה, כדי שלא יתעורר רוגז הדין מלמעלה, ויתגבר זה, ויכרתו בני העולם, שהרי זה מצד הדין הקשה הוא בא, ואם מתעורר זה, בשביל עוונות האנשים הוא נתעורר, שהרי אין לו התעוררות לעלות למעלה, לעורר הדין הקשה, מלבד בשביל עוונות האנשים.

בשעת חטא נאספים השטן ועוזריו לקחת החטא

שהרי בשעה שהאדם חוטא, נתאספים הוא עם כמה אלפים עוזרים שלו, ונקהלים שם, ולוקחים אותו החטא, ועולים עמו למעלה, רחמנא ליצילן.

על ידי השעיר יכולים להינצל מכל זה

ועל הכל נתן הקדוש ברוך עצה לישראל, להנצל מכל צדדים הרעים, ועל זה כתוב: "אֲשֶׁרִי הָעָם שִׁפְכָה לֹו אֲשֶׁרִי הָעָם שֶׁה' אֱלֹהֵיו" (תהלים קמז, טו).

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף ע.

אין שום פירוד בין האור אין סוף ל" הספירות

"וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשַׁעֲרִים וְגו'", אמר רבי אבא, בוא וראה, שהוציא הקדוש ברוך הוא עשרה כתרים עטרות קדושות למעלה, שמתעטר בהם ומתלבש בהם, והוא הם והם הוא^[נ], כשלהבת הקשורה בגחלת, ואין שם פירוד.

" ספירות דקליפה נאחזים בפסולת של המלכות

לעומת זה יש עשרה כתרים שאינם קדושים למטה, והם נאחזים בזוהם הצפורניים של עטרה קדושה אחת שנקראת חכמה^[נ], ועל כן נקראים חכמות.

עשרה מיני כשפים ירדו לעולם ט' נטלו מצרים

ולמדנו, שעשרה מיני חכמות האלה ירדו לעולם, וכולן נבלעו במצרים, מלבד אחת מהן שנתפשטה בעולם, וכולן מיני כשפים הן, ומהן ידעו המצרים כשפים יותר מכל באי העולם.

מעשה ארץ מצרים

וכאשר בקשו המצרים לעשות אספה בכשפיהם לצורך מעשיהם, היו יוצאים לשדה להרים גבוהים, וזובחים זבחים, ועשו גומות בארץ, והיו מסבבים את הדם מסביב אותן הגומות, ושאר הדם אספו לתוך אותן הגומות, והבשר הניחו עליהם, והקריבו קרבנותם לאותן מינים הרעים, ואותן מינים הרעים התאספו, והתקרבו יחד, והתפייסו עמהם בהר ההוא.

זיו הזוהר

העונש. נז. הו"א, זה הא"ן סו"ף ברוך הוא דלית הקדושות שנקראין בשם כתרים ועטרות. נז. והיא מחשבה תפיסא ביה כלל. וה"ם. אלו הספירות בספירת המלכות.

התורה מזהירה את ישראל שראו כל אותם דברים במצרים

ישראל שהיו בשעבודם, היו מתקריבים להם, ולמדו מהם, והיו טועים אחריהם, וזהו שכתוב: **"כַּמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבְּתֶם בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ, וְכַמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ כְּנָעַן וגו'",** וכתוב: **"וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לִשְׁעִירִם וגו'".**

המינים הרעים היו דומים לשעירים

למדנו, בשעה שהיו מקריבים להם על גבי השדה, והיו מכינים את הדם ההוא, והקריבו קרבנותם, היו נאספים כל אותן מינים הרעים, וראו אותם בדמות שעירים, כולם מלאים שערות, והודיעו להם מה שהיו מבקשים.

זוהר חלק ב' פרשת תרומה קמא:

נפש האדם נשארת בעולם הזה

"וְנָתַתִּי פָנַי בְּנֶפֶשׁ הָאֹכֶלֶת אֶת הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֹתָהּ מִקֶּרֶב עַמָּהּ," אמר רבי אבא, שלשה שמות נקראת נשמת האדם, נפש, רוח, ונשמה, וכולם נכללים זה בזה, ובשלשה מקומות נמצאים כוחותם, נפש זו הנמצאת תוך הקבר, עד שהגוף נרקב בעפר, וזו מתגלגלת בזה העולם להמצא בין החיים, ולדעת בצער שלהם, ובזמן שנצרכים היא מבקשת רחמים עליהם.

הרוח שורה בגן עדן התחתון

רוח, זה הוא שנכנס בגן עדן שבארץ, ונצטייר שם בדמות הגוף של זה העולם, בלבוש אחד שמתלבש שם, והוא נהנה שם בהנאות ותענוגות מהזיו שבגן, ובשבתות וראשי חודשים ומועדים עולה למעלה, ונהנה שם וחוזר למקומו, ועל זה כתוב: **"וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַנָּה"** (קהלת יב, ז), תשוב ודאי באותן הזמנים שאמרנו.

מנוחת הנפש והרוח תלוי בנשמה

נשמה, היא עולה מיד למקומה, למקום ההוא שיצאה משם, וזו היא שבעבודה מאירה המנוחה להאיר למעלה^[נח], זו אינה יורדת למטה לעולם, בזו נכללת מי שנכללת מכל הצדדים, מלמעלה ומלמטה^[נט], ועד שהיא אינה עולה להתקשר במקומה, אין מתעטר הרוח בגן עדן שבארץ, והנפש אינה מתישבת במקומה, כיון שהיא עולה, יש לכל השאר מנוחה.

כאשר הנשמות מתפללות לה' ה' מרחם על העולם

וכאשר נצרך לבני העולם בזמן שהם בצער, והולכים לבית הקברות, נפש זו נתעוררת, והיא הולכת ומשוטטת ומעוררת את הרוח, וזה הרוח נתעורר אצל האבות, ועולה ומעורר אצל הנשמה, ואז מרחם הקדוש ברוך הוא על העולם, וזה נתבאר, ואף על פי

והוא יתברך יזיז הזוהר

נח. פירוש, שעל ידי עבודה הקדושה של האדם, גורמת שיתוסף הארת השפע הקדושה בהמנוחה בתורה ומצות, יאיר אור בנר ה' נשמת אדם, ואז היא שלמעלה, שהיא מדת המלכות. **נט.** פירוש, שהנשמה

שהעירו אלה הענינים של הנשמה באופנים אחרים, כולם עולים במשקל אחד, וזה הוא בירור הענין, והכל אחד.

אם הנשמה אינה נכנסת למקומה יש צער גדול לרוחו ונפשו

וכאשר הנשמה נתעכבת מלעלות למקומה, הולך הרוח ועומד בפתחו של גן עדן, ואין פותחים לו הפתח, והולך ומשוטט, ואין מי שישגיח בו, והנפש הולכת ומשוטטת בעולם, רואה את הגוף שמעלה תולעים, ורואה באותו הדין של הקבר, ומתאבלת עליו, כמו שנתבאר, שכתוב: **"אך בִּשְׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב וְנַפְשׁוֹ עָלָיו תֵּאָכֵל"** (איוב יד, כב), והכל הוא בעונש, עד שהשמה נתקשרת במקומה למעלה, ואז כולם נקשרים במקומם.

הגוף הוא בית לנפש

לפי שכל אלו השלשה קשר אחד הם, כדמיון שלמעלה, בהסוד של נפש רוח ונשמה^[ס], שהכל אחד וקשר אחד, נפש אין לה אור של עצמה כלום, וזו היא שמשתתפת עם הסוד של גוף ביחד, לענג אותו ולזון אותו בכל מה שנצרך לו, כמו שכתוב: **"וְתָתֵן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנִעְרֹתֶיהָ"** (משלי לא, טו), **בֵּיתָהּ**, זהו הגוף שהיא תזון אותו, וְנִעְרֹתֶיהָ, אלו הם האברים של הגוף ההוא.

הרוח רוכב על הנפש

רוח זה הוא הרוכב על נפש ההיא ושולט עליה, ומאיר לה בכל מה שנצרך, והנפש היא כסא להרוח ההוא.

הרוח תלוי בנשמה

נשמה זו היא שהוציאה לרוח ההוא, ושולטת עליו, ומאירה לו באור החיים ההוא, והרוח ההוא תולה בהנשמה ההיא, ומאיר ממנה באותו אור המאיר, והנפש ההיא תולה ברוח ההוא, ומאירה ממנו, וניזונה ממנו, והכל קשר אחד.

הנשמה העליונה שהיא בינה מקבלת השפעתה מאריך אנפין

ועד שהנשמה העליונה ההיא אינה עולה, תוך נביעת קדמון הקדמונים נסתר כל הנסתרים, ותתמלא באור השפע ממנו לפי שאין השפעתו נפסקת, רוח זה אינו נכנס בגן עדן שלו שהיא הנפש, כי לעולם הרוח אינו שורה אלא באותו הגן עדן, והנשמה למעלה, ונפש הזאת אינה מתיישבת במקומה תוך הגוף שלה.

נפש רוח ונשמה כל אחד על מקומו יבוא

כדמיון זה הכל למטה כך מתנהג באדם, שאף על פי שכולם קשר אחד, תעלה הנשמה למעלה תוך נביעת הבאר^[סא], רוח נכנס בגן העדן שלמטה כדמיון שלמעלה, והנפש מתיישבת במקום הקבר.

זיו הזוהר וְהָיָה כְּיוֹן הַיּוֹם הַזֶּה לְעֵלְיָהּ וְלְתַתְּלָהּ וְלִבְנֵי אֱדֹמִים וְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִבְנֵי כְּנָעַן וְלִבְנֵי חֵטִי וְלִבְנֵי עֲמֹרִית וְלִבְנֵי מִצְרַיִם וְלִבְנֵי אֲשֻׁרִים וְלִבְנֵי בָבֶל וְלִבְנֵי חֵטִי וְלִבְנֵי עֲמֹרִית וְלִבְנֵי מִצְרַיִם וְלִבְנֵי אֲשֻׁרִים וְלִבְנֵי בָבֶל

יכולה להיות נכללת, באיזו ספירה מן הספירות הקדושות, בכל הצדדים, שהם ששה, ונקראים שש קצוות. **ס.** סוד של נפש רוח ונשמה דלעילא, היינו ולבוש למלכות דאצילות. **סא.** זה סוד עלמא

ענין קבר למעלה לגוף זה שהגוף נקבר בתוך הקליפות

ואם תשאל הנפש שלמעלה שמתישבת בתוך גוף בקבר, איה אותו הקבר, אלא שם ענינו בתוך קליפה קשה, ועל כן הנפש כדמיון זה למטה, והכל זה כדמיון זה, ולפיכך הם שלש מדרגות נפרשות, והן קשר אחד וסוד אחד.

הרוח עולה וחוזרת והנפש מקבלת ממנו השפעה והעצמות מודים לה'

ובכל זמן שהעצמות נמצאים תוך הקבר, גם זאת הנפש נמצאת שם^[סב], ויש כאן סוד לאותן היודעים דרך האמת יראי חטא, בשעה שהנשמה נתעטרה למעלה בתוך העטרה הקדושה, והרוח מתקיים באור העליון, בשבתות וראשי חודשים ומועדים, זאת הנפש כאשר יורד הרוח מתוך אור העליון מואר ומתנוצץ לשכן בגן העדן, אז היא מתקיימת תוך הקבר, ומצטיירת באותה הצורה שהיתה תוך הגוף בתחלה, וכל אותן העצמות בצורה ההיא עולים ומשבחים ומודים להקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב: **"כָּל עֲצֻמוֹתֵי תַאֲמִרְנָה ה'מִי כְמוֹךָ"** (תהלים לה, י), אומרות לא כתוב, אלא **"תַאֲמִרְנָה"**^[סג].

אם היה רשות לעין לראות היה רואה איך העצמות מודים לה'

ואלמלי נתנה רשות לעין לראות, יש לראות בליל כניסת [יציאת] השבת ולילי ראשי חודשים ומועדים, כצורות אנשים על הקברים מודים ומשבחים להקדוש ברוך הוא, אבל טפשות האנשים מעכבת להם, שאין יודעים ואין משגיחים על מה מתקיימים בעולם הזה, ואין מחשבים להשגיח בכבוד מלך העליון בעולם הזה, מכל שכן להשגיח בכבוד עולם העליון, ועל מה מתקיים ואיך מובנים הענינים.

בראש השנה הנפש מבקשת על החיים

ביום ראש השנה שהעולם נידון, וכסא הדין עומדת אצל מלך העליון לדון את העולם, כל נפש ונפש משוטטת, ומקשת רחמים על החיים.

לפעמים מודיעה הנפש לחיים מה נפסק בדינם

בלילה שאחר יום הדין, הולכות ומשוטטות לשמוע ולדעת מה הוא הדין שיצא על העולם, ולפעמים הן מודיעות בחזיון להחיים, ככתוב **"בַּחֲלוֹם חֲזִיוֹן לֵילָה בְּנֶפֶל תִּרְדָּמָה עַל אַנְשִׁים וְגו'"** (איוב לג, טו) **"אִזּוּ יִגְלֶה אִזּוּ אַנְשִׁים וּבְמִסְרָם יִחְתָּם"** (שם פסוק טז), מהו מוסרם, זו הנפש שהיא קיימת וחותרת לאנשים דברים, לקבל מוסר.

בליל אחרון של חג מסירים את צל האנשים ההולכים למות

בליל האחרון של חג הסוכות, שיוצאין פתקאות מבית המלך, והצל ההוא הסירו מאותן אנשים הנגרעים מזה העולם, שהרי אז ממונה אחד השר יהודיעם יורד בלילה ההוא

דדכורא. **סב.** כתבו מפרשי זוהר שמקום נפשות **סג.** פירוש, וזוהר **זיו הזוהר** תאמרנה הוא לשון עתיד, והיינו אף גם לאחר המיתה, ואין זה העצמות ממש, אלא צורתם הנקרא הבלא המתים הוא בהאור של בית הקברות.

נפש צדיק רואה הצל החוזרת, מספרת למתים האחרים, פלוני יבוא לכאן

מלאך מט"ט לוקח הצל ומחזירו למקומו

מכינים מקום לנפש רוח ונשמה

העונש הגדול מהכל זה שהנפש אין לה מנוחה

כמה מדרגות של כרת, הנפש עם הגוף או רק הנפש

ויש נפש מוכרתת עם הגוף, זו היא שכתוב בה **"וְהִכְרַתִּי אֶתָּה מִקֶּרֶב עַמָּה"**, ולנפש זו אין לה זכר כלל, ויש נפש שאינה נכרתת עם הגוף, רק שנכרתת ממקום העליון, זו היא שכתוב בה **"וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת מִלִּפְנֵי אֲנִי ה'"** מהו מלפני, שאין שורה עליה הרוח, וכאשר הרוח אינו שורה עליה, אין לה השתתפות כלל במה שלמעלה, ואינה יודעת מעניני עולם העליון כלל. וזו היא נפש כנפשות הבהמות.

הנפש מתדבקת עם הרוח

נפש שיש לה מנוחה, זו היא כאשר הולכת ומשוטטת, בפגעה באותו הממונה יהודיעם ובאותן השרים שלו, לוקחים אותה ומכניסים אותה בכל פתחי גן עדן, ומראים לה כבוד הצדיקים, וכבוד אותו הרוח שלה, והיא מתדבקת בו במנוחה תוך הלבוש ההוא, ואז תדע באותן ענינים של העולם העליון.

הנפש מקושרת ברוח והרוח בנשמה והנשמה באין סוף

וכאשר רוח ההוא עולה להתעטר תוך נשמה העליונה למעלה, מקשרת אותה הנפש ברוח ההוא ומאירה ממנו, כמו הלבנה כאשר מאירה מהשמש, ואותו הרוח מתקשר תוך הנשמה היא, ואותה הנשמה מתקשרת תוך סוף המחשבה, שהוא סוד הנפש שלמעלה^[טז].

ואותה הנפש שלמעלה מתקשרת תוך רוח העליון ההוא^[סה], ורוח העליון ההוא מתקשר תוך נשמה עליונה ההיא^[סז], ונשמה עליונה ההיא מתקשרת באין סוף.

זה הוא מנוחת הכל

ואז הרי זה מנוחה של הכל וקשר של הכל למעלה ולמטה, הכל בסוד אחד ובדמיון אחד, ואז זו היא מנוחת הנפש שלמטה, ועל זה כתוב **"וְהִיָּתָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי צְרוּרָה בְּצִרּוֹר הַחַיִּים אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ"** (שמואל א' כה, כט) בדמיון אחד ובסוד אחד של את ההיא^[סז], זו כדמיון זו.

המלכות בקבלה השפעה מז"א משפיעה לכל המרכבות למטה

כי כאשר יורדת הלבנה שהיא סוד נפש העליון, מוארת מכל הצדדים, אז היא מאירה לכל המרכבות ומחנות, ותעשה אותם גוף אחד שלם, המאיר באור זיו העליון.

הנפש לוקחת הארה שמקבלת מהנשמה והרוח ומאירה לעצמות הגוף

כמו כן וכדמיון זה יורדת זאת הנפש התחתונה מוארת מכל הצדדים, מתוך אור הנשמה ומתוך אור הרוח, ויורדת ומאירה לכל אותן המרכבות והמחנות, שהם אברים ועצמות של הגוף שלה, ותעשה אותם גוף שלם המאיר בהארה, זהו שכתוב **"וְהַשְׁבִּיעַ בְּצִחְצֻחוֹת נֶפֶשְׁךָ"** (ישעיהו נח, יא), **"נֶפֶשְׁךָ"** ממש, ואחר כך **"וְעֲצָמוֹתֶיךָ יַחְלִיצוּ"** שיהיה נעשה מהם גוף שלם, שיאיר בהארה, ויקים ויודה וישבח להקדוש ברוך הוא, כמו שנדרש מהכתוב **"כָּל עֲצָמוֹתֶי תֹאמְרֶנָּה ה' מִי כָמוֹךָ"** (תהלים לה, י), וזאת היא מנוחת הנפש ודאי מכל הצדדים.

זכאים הם הצדיקים המפחדים מרבונם בעולם הזה, לזכות בשלש מנורות לעולם הבא^[סח].

זיו זוהר

סה. היינו ספירת התפארת. **סז.** היינו ספירת הבינה. על שם הדמיון שביניהן. **סח.** ג' מנוחות היינו, של **סז.** "את" מרמז על ספירת המלכות, שנקראת סיהרא, נפש, רוח, ונשמה.

מצרים וכנען עבדו עבודה זרה

"כַּמְעֵשָׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבְּתֶם בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וְגו'", אמר רבי יצחק, עבודת מצרים היתה שהיו עובדים לעבודה זרה שנקראת שפחה, כמו שנתבאר, וכנען היו עובדים לעבודה זרה שנקרא "שְׂבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר" (שמות יב, כט), ועל כן כתוב: "אֲרוּר כֹּנְעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאָחִיו" (בראשית ט, כה), לפיכך כולם מכזבים בעינינים הקדושים, ועושים מעשה עריות בכל, לפיכך "כַּמְעֵשָׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבְּתֶם בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ".

מצרים וכנען עשו כשפים

רבי יהודה אומר, שעשו מיני כשפים רעים, לטמא את הארץ, ככתוב "וְלֹא תִטְמֵא אֶת אֶדְמַתְךָ" (דברים כא, כג), וכתוב "וְתִטְמֵא הָאָרֶץ".

ישראל הנימולים ניכרים שהם של ה' ומבני היכלו

"אֶת מִשְׁפְּטֵי תַעֲשׂוּ וְאֶת חֻקֹּתֵי תִשְׁמְרוּ לְלֶכֶת בָּהֶם" כתוב "מִגִּיד דְּבָרוֹ לִיעֲקֹב חֻקֵּי וּמִשְׁפָּטֵי לְיִשְׂרָאֵל" (תהלים קמו, יט), אמר רבי אבא, אשרי חלקם של ישראל, שהקדוש ברוך הוא בחר בהם מכל העמים עובדי כוכבים ומזלות, ובעבור אהבתו עליהם, נתן להם משפטי אמת, נטע בהם עץ החיים, השרה שכינתו ביניהם, מפני מה, לפי שישראל רשומים ברושם הקדוש בבשרם, וניכרים שהם שלו, מבני היכלו.

אסור ללמוד עם מי שלא נימול

ולפיכך, כל אלה שאינם נרשמים ברושם הקדוש בבשרם, אין הם שלו, וניכרים שכולם מצד של טומאה באים, ואסור להתחבר בהם, לעסוק עמם בדברי הקדוש ברוך הוא, ואסור להודיע להם דברי התורה, לפי שכל התורה שמותיו של הקדוש ברוך הוא היא, וכל אות של התורה נקשרת בשם הקדוש, וכל מי שאינו נרשם ברושם הקדוש בבשרו, אסור להודיע לו דברי התורה, וכל שכן להשתדל עמו בזה.

קל וחומר מקרבן פסח

רבי שמעון פתח, "זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כָּל בֶּן נָכָר לֹא יֹאכַל בוֹ" (שמות יב, מג) וכתוב "וְכָל עֶבֶד אִישׁ מִקְנֵת כֶּסֶף וּמִלְתָּה אֹתוֹ וְגו'" (שם פסוק מד), ומה פסח שהוא בשר לאכול, ומפני שמרמז על ענין קדושה אסור לכל אלה לאכול בו, ואסור ליתן להם לאכול עד שיהיו נימולים, התורה שהיא קדש קדשים, שמו העליון של הקדוש ברוך הוא, על אחת כמה וכמה, זהו שכתוב "מִגִּיד דְּבָרוֹ לִיעֲקֹב חֻקֵּי וּמִשְׁפָּטֵי לְיִשְׂרָאֵל".

הלומד עימו כאלו החריב העולם

וכל מי שאינו נימול, ולומדים עמו אפילו אות קטנה מהתורה, כאילו מחריב העולם, ומשקר בשם הקדוש ברוך הוא, שהכל בזה תולה, וזה בזה מתקשר, שכתוב "אם לא בְּרִיתִי יוֹמָם וּלְיָלָה חֻקֹּת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי" (ירמיהו לג, כה).

התורה רק לפני בני ישראל

בוא וראה, כתוב "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל" (דברים ד, מד), לפני בני ישראל שם, אבל לשאר עמים לא שם, לפיכך, דבר אל בני ישראל, ואל בני ישראל תאמר, וכן כולם.

לא לימדו את אונקלוס עד שנימול

יניחו אבות העולם, הלא הם הלל ושמאי, שכך אמרו לאונקלוס, ולא הודיעו לו דבר תורה עד שנימול.

ומי שנימול, נתקשר בקשר ההוא של האמונה, ומי שאינו נימול ולא נתקשר בו, כתוב בו "וְכָל זָר לֹא יֹאכַל קֶדֶשׁ" (ויקרא כב, י) ולפיכך "תִּתֵּן אֹמֶת לְיַעֲקֹב" (מכה ז, כ) ולא לאחר. תורת אמת לזרע אמת.

חוקים וגזרות המלך

רבי חזקיה אמר, "אֵת מִשְׁפָּטֵי תַעֲשׂוּ וְאֵת חֻקֵּי תִשְׁמְרוּ", משפטי, אלו הם גזרות התורה, חקות, אלו הם דתי המלך^[ט].

רבי יהודה אמר, כל אותן המצות ששורשם במקום שנקרא צדק, נקראין חקות, והם גזרות המלך, ובכל מקום שנקראין משפט, נקראין דיני המלך, שהוא מלך הקדוש, הקדוש ברוך הוא מלך שהעולם כולו שלו הוא, שהוא מלך הקדוש, במקום ששני חלקים נאחזים זה בזה^[ע], ועל זה כתוב "צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכֹון כְּסָאָדָּה" (תהלים פט, טו), והם דין ורחמים, ולפיכך נקראים חק ומשפט.

ועל זה כתוב "חֻקֵּי וּמִשְׁפָּטֵי יִשְׂרָאֵל", לישראל ולא לשאר עמים.

הנימול ואינו מקיים מצוות אסור ללמדו תורה

אחריו מה כתוב, "לֹא עֲשֵׂה כֵן לְכָל גּוֹי" ולמדנו, אף על פי שנימול אם אינו מקיים מצות התורה, הרי הוא כעובד כוכבים ומזלות לכל דבר, ואסור ללמד לו דברי תורה, לפיכך "לֹא עֲשֵׂה כֵן לְכָל גּוֹי", סתם^[עא], "וּמִשְׁפָּטִים בָּל יִדְעוּם" לעולם ולעולמי עולמים.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עד.

המלכות מעלה ריח לפי הצדיקים או הרשעים

"עֲרוֹת אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תַגִּילָה", אמר רבי יהודה, בשעה שמרובים זכאים בעולם, כנסת ישראל מעלה ריח טוב, ותתברך מן מלך הקדוש, ופניה מאירים, ובזמן שמרובים

זוהר זוהר

סט. ר' חזקיה סובר, שהן משפטי והן חקות, הם במלכות, שנקראת צדק, ומשפטי הם בתפארת. שניהם במדת התפארת, ור' יהודה סובר, שחקות ע. שהם יסוד ומלכות. עא. פירוש, סתם גוי אף

רשעים בעולם, כנסת ישראל אינה מעלה ריח טוב, ותטעם כביכול מן צד הדין המר, אז כתוב **"הַשְׁלִיךְ מִשְׁמִים אֶרֶץ וגו'"** (איכה ב, א), ופניה חשוכים.

הרשעים מפרידים את המלך מן המלכה בעוונותיהם

רבי יוסי אמר, בשעה שמרובים זכאים בעולם, כתוב **"שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי וַיְמִינֵנִי תַּחְבֶּקֶנִי"** (שיר השירים ב, 1) ובזמן שמרובים רשעים בעולם, כתוב **"הִשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינִי"** (איכה ב, ג).

רבי חזקיה אמר מכאן, **"וַיִּנְרֹגֶן מִפְּרִיד אֱלֹהִים"** (משלי טז, כח), כלומר מפריד המלך מן המלכות, זהו שכתוב **"עֲרוֹת אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה"**.

רבי אלעזר היה יושב לפני אביו, ואמר לו, אם מליצות טובות בעולם ניכר בהשכינה, ואם קטיגוריא בעולם ניכר בהשכינה, מפני מה?

מדור המלך בהמלכה תלוי בבנה

אמר לו, משל למלך שהיה לו בן מן המטרונה, כל זמן שהבן ההוא עושה רצון המלך, עושה המלך מדורו אצל המטרונה, וכל זמן שאותו הבן אינו עושה רצון המלך, מסלק המלך מדורו מן המטרונה.

כך הקדוש ברוך הוא ומדת מלכותו, כל זמן שישראל עושים רצונו של הקדוש ברוך הוא, עושה הקדוש ברוך הוא מדורו במדת מלכותו, מפני מה, לפי שישראל נקראים בנו בכורו של הקדוש ברוך הוא, שכתוב **"בְּנֵי בְּכָרִי יִשְׂרָאֵל"** (שמות ד, כב) האם זו היא מדת מלכותו, שכתוב **"וְאֵל תִּטֵּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ"** (משלי א, ח).

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עד:

בן חכם ישמח אב

ראה מה כתוב, **"בֶּן חָכָם יִשְׂמַח אָב"** (משלי י, א), כל זמן שזה הבן הולך בדרך הישר, והוא חכם ישמח אב זה מלך הקדוש שלמעלה, **"יִשְׂמַח אָב"** סתם, ואם נמצא זה הבן בדרך מעוקל, מה כתוב **"וּבֶן כָּסִיל תּוֹנֵת אָמוֹ" "תּוֹנֵת אָמוֹ"** בודאי, זו מדת המלכות והשכינה, וסוד הדבר שכתוב **"וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אֲמָכֶם"** (ישעיהו נ, א).

לא תגלה ערותה על ידי העוונות

וכאשר זה הבן אינו מתנהג כרצון המלך, אז היא ערות הכל, ערות כל הצדדים, שהרי המלך נפרש מן מדת מלכותו, והמלכות בלי מלך היא, ועל זה כתוב **"עֲרוֹת אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה אִמְךָ הִיא"**, **"אִמְךָ הִיא"** בודאי, ושכינתה שורה עמך, לפיכך **"לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתָה"**.

בתורה יש נגלה ונסתר

"עֲרוֹת אֶשֶׁת אַבִּיךָ לֹא תִגְלֶה", מה הרמז של אשת אביך, אמר רבי שמעון, הרי למדנו, שכל דברי התורה הם נסתר ונגלה, כמו שהשם הקדוש הוא נסתר ונגלה, התורה שהיא השם הקדוש כמו כן נסתר ונגלה, כאן כל הנגלה הוא ידוע, והנסתר הוא כמו שביארנו.

המלכות נשארה אשת המלך גם בגלות

ומקרא זה כך ענינו, "אֶשֶׁת אַבִּיךָ", למדנו, כל מן שמדת המלכות נמצאת עם המלך, ומניקה לך, נקראת אמך, עכשו שהגלתה השכינה עמך, ונתרחקה מן המלך, אשת אביך נקראת, אשתו של המלך הקדוש, היא לא נתגרשה בספר כריתות ממנו, אשתו היא בודאי, כמו שכתוב "כֹּה אָמַר ה' אֵי זֶה סֵפֶר כְּרִיתוֹת אִמְכֶם אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיהָ" (ישעיהו נ, א), אלא ודאי אשת המלך היא, אף על פי שהגלתה.

ה' פקד פעם אחת כשהיא עם המלך

ועל כן פקד עליה שתי פעמים, אחד, כשהיא יושבת עם המלך בזיווג אחד, ונקראת אמך, שכתוב "עֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה", לא תעשה לגרום שיתרחקו זה מן זאת, ותשתלח מפני עונך, כמו שכתוב "וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם".

ופעם שני כשהיא בגלות

ואחד, כשהיא בגלות עמך, והגלתה מן היכל המלך, ונקראת אשת המלך, אף על פי שנתרחקה ממנו, לא תעשה, מה שתגרום שתסתלק השכינה מבינך, וישלטו בך שונאים, ולא תשמור אותך בגלות.

זהו שכתוב, "עֲרוֹת אֶשֶׁת אַבִּיךָ לֹא תִגְלֶה", מה הטעם, לפי כי ערות אביך היא, אף על פי שנתרחקה מן המלך, השגחת המלך בה תמיד, ונצרך להזהר נגדה מאוד, שלא נחטא אליה.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עז:

מפני עוון גילוי עריות יגלו גם הצדיקים שהם נקראים אחי אביך

"עֲרוֹת אֶחָי אַבִּיךָ לֹא תִגְלֶה", למד רבי יהודה, שזה מרמז על ישראל שלמטה, שמפני עונות האלה יגלו ישראל בין האומות, ויוחרב ירושלים שלמטה, ועל כן למדנו, שמאהבת הקדוש ברוך הוא לישראל קרא אותם אחים, שנאמר "לִמְעַן אֶחָי וְרַעֲי אֲדַבֶּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ" (תהלים קכב, ח).

ירושלים נקראת אחות אמך

ועל כן, נקראים ישראל אחים להקדוש ברוך הוא, מפני שאינו מסיר אהבתו מהם לעולם, ירושלים שלמטה, אחות אמך נקראת, כמו שכתוב "יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׁחֻבָּרָה לָהּ יַחְדּוֹ וגו'" (תהלים קכב, ג), מהו "שְׁחֻבָּרָה לָהּ יַחְדּוֹ", בשביל שמזדווג בה המלך משה צדדים, בכל צדדי המלך, במדרגה שנקראת צדיק^[ע], וכל כתרי המלך כלולים בו, והיינו שחוברה לה יחדו^[עג].

זיו הזוהר

אם הוא נימול. עב. זה ספירת היסוד, שכל הספירות נכללות בו. עג. יחדו צירוף יחד - ו',

תלמיד חכם עונתו בשבת ולא בחול דאסור לו

"עֲרֹת פֶּלֶתֶךָ לֹא תִגְלֶה", אמר רבי חזקיה, כלה בסוד עליון היא, להראות שמי שפוגם למטה פוגם למעלה, "עֲרֹת פֶּלֶתֶךָ לֹא תִגְלֶה", שלמדנו, עונתם של תלמידי חכמים משבת לשבת, מפני שידועים סוד הדבר, ויכוננו את לבם^[עד], ונמצא רצונם שלם, והבנים שיולידו נקראים בני המלך, ואם הם פוגמים הדבר למטה, כביכול פוגמים הם בהכלה שלמעלה, אז כתיב "עֲרֹת פֶּלֶתֶךָ לֹא תִגְלֶה".

שאר העם האזהרה כפשוטו

ענין זה הוא לאותן היודעים דרכי התורה, ולשאר העם, מקרא זה יזהיר בנגלה, כלתך ממש, ובשביל חטא זה נסתלקה השכינה מביניהם.

זיו הזוהר

פירוש שיחבר לה שתהיה יחד עם הוא"ו, ואות הזדווגות למעלה, ככתוב בכל דרכיך דעהו, כלומר וא"ו רמז על מדת התפארת. עד. יכוננו לגרום ד"ע ה"ו, והבן.

זוהר חלק ב' פרשת תרומה דף קכו:

לאה ורחל שני עולמות המתחברות יחד

"עֲרֹת אִשָּׁה וּבִתָּה לֹא תִגְלֶה וּגו'", "וְאִשָּׁה אֶל אַחֲתָהּ לֹא תִקַּח לְצֶרֶר וּגו'" אמר רבי שמעון, מי וזאת, הוא סוד של שני עולמות שמתחברים יחד, והיינו עולם ועולם, מי הרי נתבאר שזו מדרגה העליונה למעלה^[עא], ההתחלה ששייך בה לשון שאלה, ונקראת מי, ככתוב "שָׂאוּ מָרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִי" (ישעיהו מ, כו).

רחל היא מדרגה תחתונה מלאה

זאת היא מדרגה התחתונה שלמטה, עולם התחתון^[עב], ושתייהן הן שני עולמות, בחבור אחד, בקשר אחד ביחד.

על ידי החיבור שחיבר אותם יעקב יצאו שנים עשר שבטי י-ה

יעקב איש תם חברים יחד, חברים יחד למעלה, וחברים יחד למטה^[עג], ומשם יצאו שנים עשר שבטים הקדושים כדמיון שלמעלה^[עד].

לאנשים אחרים אסור לקחת שני אחיות

יעקב שהיה איש תם, הכניס אהבה בשני העולמות כמו שנתבאר, שאר אנשים שעושים ככה, הם מגלי עריות למעלה ולמטה, גורמים שנאה בשני העולמות, וגורמים פירוד, זהו שכתוב "וְאִשָּׁה אֶל אַחֲתָהּ לֹא תִקַּח לְצֶרֶר" שנעשו בעלי שנאה זו לזו.

קנאת רחל בלאה היתה קנאת סופרים

ואם תשאל שכתוב "וַתִּקְנֵא רָחֵל בְּאַחֲתָהּ" (בראשית ל, א), כך הוא ודאי, שהרי עולם התחתון כל תשוקתו היא רק בשביל להיות כדמיון עולם העליון, ולירש מקומו.

שלא לגרום פירוד בין רחל ללאה

ובסוד הזה יש סוד העריות של אשה ובתה, והכל סוד אחד, מי וזאת נקראין אחיות, לפי שהם באחוה באהבה ובהתחברות הרצון, ונקראות אשה ובתה, מי שמגלה ערותן אין לו חלק לעולם הבא, ואין לו חלק בהאמונה.

זיו הזוהר
 עה. עולם הבינה, אמא עלאה, נקראת מ"י שבגימטריא
 עח. י"ב שבטי יה, הם כנגד י"ב צירופי שם הוי"ה ברוך
 תתאה. עז. כי לאה ורחל הן כנגד בינה ומלכות.

חומר חטא הבוועל נידה

"וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדָּת טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב וגו'", אמר רבי שמעון, למדנו, קכ"ה מיני טומאה ירדו לעולם, שנאחזים מצד הנחש התקיף, כ"ז מינים גדולים שבהם נאחזים בהנקבות, ונדבקים בהן בזמן שהן בנדת טומאתן, ווי למי שיתקרב עמה בזמן ההוא, כי מי שיתקרב אז עמה מראה פגם למעלה, שהרי בעבור חטא זה נתעורר נחש התקיף למעלה, ומטיל זוהם שלו במקום שלא נצרך, ואז דינים מתחילים להתעורר בעולם, וכולם נטמאים, זהו שכתוב **"כִּי אֶת מִקְדָּשְׁ ה' טֵמְא"** (במדבר יט, כ), מקדש ה' נטמא בשביל חטאי האנשים.

לגלח השערות ולחתוך הציפורנים

ולמדנו, כאשר תרצה האשה להטהר, צריכה לגלח אותן השערות שגדלו אצלה בימים שהיתה טמאה, ולחתוך הציפורנים, וכל הזוהם ההוא שנמצא בהם.

המבער הציפורנים מרבה חסד

שלמדנו בסודות הטומאה, שזוהם הציפורנים מעורר זוהם אחר^[עט], ולפיכך צריכות גניזה, ומי שמעבירן לגמרי, כאלו הרבה חסד בעולם.

ולמדנו, שלא נצרך לאדם לתת שיור וזכר למינין הרעים, ויבער הציפורנים וזוהם ההוא שנרשם בהן.

הבוועל נידה גורם בחטאו ווי על העולם

שלמדנו, מי שדורך ברגליו אפילו במנעליו על הציפורנים, יכול להנזק, ומה בזה שיור שיריים מן הזוהם שלמעלה כך, האשה בזמן שנאחז בה זוהם ההוא של הנחש על אחת כמה וכמה, ווי למי שמקבל ממנה מן הזוהם ההוא, שכתוב **"וְתִהְיֶינָה נִדָּתָה עָלָיו"** (ויקרא טו, כד) וזה גורם בחטאו ווי על העולם, שיקבל מן אותו מקום שלמעלה מן הזוהם ההוא של הנחש התקיף, לפיכך **"וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדָּת טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב"**.

זוהר חלק ג' פרשת תזריע דף מד:

הבוועל אשת איש צריך תשובה מיתה ועונש בגיהנם

"וְאֵל אִשָּׁת עַמִּיתָךְ לֹא תִתֵּן שְׁכִבְתָּךְ לְזָרָע" אמר רבי אחא, בוא וראה, מי שמתחבר עם אשת איש, כאלו משקר בהקדוש ברוך הוא ובמדת מלכותו, ועל כן הקדוש ברוך הוא אין

זיו הזוהר

ידי טיפול, כדאיתא בפסחים (מב:), והיינו גם כן מחמת הזיעה והזוהמא, שיש סכנה בדבר כמו בזוהמא דצפורנים, אבל אין לפרש על שערות הראש, דמה נאמר בהצנועה קמחית שאמרה מימי לא ראו קורות ביתי קלעי ראשי, יומא (מז:), וגם בזוהר פנחס (רמח:), מובא לעיל סוף פרשת מצורע מזכיר שערות הראש בענין החפיפה.

הוא. **עט.** בזוהם הציפורנים נמצאים אלף אלפים "מיקראבים" מכל מיני חלאים רעים, כידוע מספרי הרפואה, כי כדמיון זה למעלה שם סוד שורש הסטרא אחרא צד הטומאה, וחכמינו זכרונם לברכה ידעו הכל גם בלי כלים מגדלי הראיה, ככתוב סוד ה' אל יראיו, וכן על דרך זה יש לפרש, מה שאמר קודם לגלח השערות, דהיינו של הערוה, כי כן נהגו אז להשירן על

מכפר לו בתשובה, אלא שהתשובה תולה עד שיסתלק מן העולם, זהו שכתוב "אם יִכַּפֵּר הָעוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד תִּמָּתוּן" (ישעיהו כב, יד), ואימתי יכופר, בשעה שנכנס בתשובה לעולם ההוא, ויש לו לקבל עונש.

מטריח לה' לעשות צורת ממזר כל שכן

רבי אלעזר אמר, מי שמשקר במדת מלכותו, אינו מתקבל בתשובה עד שיהיה נידון בדין הגיהנם, כל שכן מי שמשקר במדת מלכותו ובהקדוש ברוך הוא, וכל שכן אם מטריח לו להקדוש ברוך הוא לעשות צורת ממזר באשה אחרת, ומכחיש טכסיס המלך.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עה:

רושם פניו של אדם מעיד עליו

רבי אבא היה מהלך לקפוטקיא, והיה עמו רבי יוסי, כשהיו מהלכים, ראו איש אחד שהוא בא, והיה לו רושם אחד בפניו, אמר רבי אבא, נסור מדרך הזה, שהרי פניו של זה מעיד עליו שעבר על ערוה של תורה, ובעבור זה נרשם בפניו, אמר לו רבי יוסי, אם זה הרושם היה לו מנעוריו, איזה דבר ערוה נמצא בו, אמר לו, אני רואה בפניו שמעיד עליו שעבר על ערוה של תורה.

רפואת הנפש תשובה

קרא לו רבי אבא, ואמר לו, השיבני דבר, רושם זה אשר בפניך מה הוא, אמר להם, בבקשה מכם, אל תענישו יותר לאיש הזה, שהרי זה עונותיו גרמו לו, אמר רבי אבא איזה עון, אמר לו, יום אחד הייתי מהלך בדרך אני ואחותי, ובאנו ללון באכסניא אחת, ונשתכרתי ביין, וכל הלילה ההוא התחברתי עם אחותי, קמתי בבקר, והנה בעל האכסניא ואיש אחד נצים, נכנסתי ביניהם להפרידם, והכוני זה מצד אחד וזה מצד אחד, ורושם הזה הגיע עד מקום המוח, ונרפאתי על ידי רופא אחד שהיה בינינו.

רוחץ פניו בדמעותיו

אמר לו, מי הוא זה הרופא, אמר לו, רבי שמלאי הוא, אמר לו, איזה רפואה נתן לך, אמר לו רפואת הנפש, ומן היום ההוא אני חוזר בתשובה, ובכל יום אני רואה את פני במראה אחד, ובוכה אני לפני הקדוש ברוך הוא רבון העולמים, על החטא ההוא, ובאותן הדמעות אני רוחץ את פני.

צדיקים יכולים להעביר רושם עבירה

אמר רבי אבא, אם לא נמנעה ממך תשובה, אעביר מעל פניך רושם הזה, אבל אני קורא עליך "וְסֵר עֲוֹנֶךָ וְחַטָּאתְךָ תִּכָּפֵּר" (ישעיהו נ, ז), אמר לו, אמור ג' פעמים פסוק זה, אמר ג' פעמים ועבר הרושם.

שמה קא גרים

אמר רבי אבא, ודאי שרבונך רצה להעבירו ממך, כי ודאי בתשובה נמצאת, אמר לו, נודר אני מהיום והלאה לעסוק בתורה יומם ולילה, אמר לו מה שמך, אמר לו אלעזר, אמר לו א"ל עזר, ודאי שמך גורם שאלהיך יעזורך ויהיה בסעודך, שלחו רבי אבא וברכו.

אשרי מי שעמלו בתורה

לזמן אחר מצאו רבי אבא לאיש הזה, שהיה יושב ודורש, "**וַיִּקֶם בִּי כַחֲשֵׁי בְּפָנַי יַעֲנֶה**" (איוב טז, ח), במה הכתוב מדבר, אלא אשרי חלקו של אדם העמל בתורה, לדעת דרכי הקדוש ברוך הוא, שכל מי שעמלו בתורה, כאלו עמל בשם הקדוש ממש, מה שמו של הקדוש ברוך הוא עושה משפטים, אף כך התורה.

החוטא נרשם בפניו וכולם מקללין אותו

בוא וראה, כל מי שעובר על דברי תורה, התורה עולה, ויורדת ועושה באיש הזה רשימות בפניו, כדי שיסתכלו בו עליונים ותחתונים, וכולם שופכים קללות על ראשו.

ולמדנו, כל אותן עיני ה' ההולכים ומשוטטים בעולם, לדעת דרכי האנשים, כולם נושאים עיניהם ומסתכלים בפניו של זה האיש, ומכירים בו, וכולם פותחים עליו ווי, ווי לו בעולם הזה, ווי לו בעולם הבא, העלו מסביב פלוני, שהרי עדותו בפניו, ורוח טומאה שורה עליו.

בניו עזי פנים

וכל אותן הימים שנמצא הרושם בפניו לעדות, אם מוליד אז בן, הוא ממשיך לו רוח מצד הטומאה, ואלו הם רשעי הדור עזי פנים, שריבונם מניחם בעולם הזה, לכלותם בעולם הבא.

צדיק הלומד תורה חוט של חסד משוך עליו

למדנו, זה צדיק זכאי שעמלו בתורה יומם ולילה, הקדוש ברוך הוא ממשיך עליו חוט של חסד, שנרשם לו בפניו, ומן הרושם הזה מפחדים עליונים ותחתונים, כמו כן מי שעובר על דברי תורה, נמשך עליו רוח טמא, ונרשם לו בפניו, וממנו מתרחקים עליונים ותחתונים, וכולם מכריזים עליו, העלו מסביב פלוני שעבר על דברי התורה, ועל מצות רבוננו, ווי לו ווי לנפשו.

אמר לו רבי אבא יפה דרשת, וברוך הרחמן שראיתי אותך, וזכיתי לראותך במדרגה זו, אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא.

רעיא מהימנא חלק א' פרשת בראשית דף כז:

ט"ו עריות

"אִישׁ אִישׁ אֶל כָּל שָׂאֵר בְּשָׂרוֹ לֹא תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֵרוֹה אֲנִי ה'", ט"ו עריות הן כמספר יה, ועוד שש אחרות כמספר ו'^[פ].

ערות אמך לא תגלה שהשכינה בגלות

קודם שגלו ישראל בגלות והשכינה עמהם, צוה הקדוש ברוך הוא לישראל, "עֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה", וגלות הזה הוא גלוי ערוה של השכינה, זהו שכתוב: "וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם" (ישעיהו נ, א), ובשביל גלוי עריות גלו ישראל והשכינה בגלות, וזו היא ערות השכינה.

שלא תגרמו פירוד בין ה' (בינה) לה' (מלכות)

וערוה זו היא לילי"ת, אמם של ערב רב, והערב רב הם העריות שלה, ועריות של ישראל העליון, שעליו נאמר "עֲרוֹת אֲבִיךָ וְגו' לֹא תִגְלֶה", והם גורמים פירוד בין ה' ה' שלא תתקרב ו' ביניהן, זהו שכתוב: "עֲרוֹת אִשָּׁה וּבִתָּהּ לֹא תִגְלֶה", והן שכינה העליונה והתחתונה.

טעם הפירוד שלא ינקו הערב רב מז"א

כי כל זמן שהערב רב שהם נפילים גבורים עמלקים רפאים ענקים. (סימנם נגע רע) עומדים בין ה' ה', אין רשות להקדוש ברוך הוא להתקרב ביניהן, וסוד הדבר "וְנָהָר יִחַרְבַּ וַיִּבֶשׁ" (ישעיהו יט, ה), יחרב בה' עליונה, ויבש בה' תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מן ו' שהוא עץ החיים, ובעבור זה אין התקרבות לו' בין ה' ה', בזמן שהערב רב ביניהן, ואין רשות לאות י' להתחבר בה' השניה, זהו שכתוב "עֲרוֹת כִּלְתֶּךָ לֹא תִגְלֶה".

על המפרידים עליהם נאמרו הפסוקים של לא תגלה

והם מפרידים בין ו' לה' העליונה, זהו שכתוב: "עֲרוֹת אִשָּׁת אֲבִיךָ לֹא תִגְלֶה", שהרי י' הוא אב, ה' אב, ו' בן, ה' בת, י' מתקשרת בה', ה' מתקשרת בו', ו' מתקשרת בה', וה' מתקשרת בכל, והכל קשר אחד הוא וענין אחד, אין להפריד זה מן זה לעולם, כביכול מי שגורם פירוד כאילו החרב העולם, ונקרא עריות של הכל, ולפיכך מצוה לעומת ה' העליונה "עֲרוֹת אִשָּׁת אֲבִיךָ לֹא תִגְלֶה" "עֲרוֹת אֲחוֹתְךָ בֵּת אֲבִיךָ" זו ה' התחתונה, "אֵת בֵּת בְּנֶה וְאֵת בֵּת בָּתָהּ" הן הה הה, שהן תולדות של ה'^[פא], "עֲרוֹת אֲחֵי אֲבִיךָ" זו יוד, שהיא תולדת האות י', והוא אח לו'^[פב].

כשהערב רב ימחו מן העולם אז יהיה יחוד כבימי קדם

סוף סוף, בזמן שהערב רב מעורבים בישראל, אין התקרבות ויחוד באותיות השם הויה, ותיכף כשימחו מן העולם, נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא, "בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד" (זכריה יד, ט).

זיו הזוהר
פ. היינו אלו שהן איסור קדושה. פא. פירוש, אלו האותיות של המילואים. פב. כי המילואים של יו"ד,

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עז:

אין עתה יחוד אחד

ואפשר תאמר שעתה אין הוא אחד, לא, אלא שעתה רשעי עולם גורמים שלא נמצא אחד, שהרי השכינה נתרחת מן המלך, ואינה נמצאת בהזדווגות.

אימא עילאה נטלה מז"א הכתרים

האם העליונה נתרחת מן המלך, ואינה מינקת אותו^[פג], לפי שהמלך בלי השכינה אינו נתעטר בעטרות האם, כמו בתחלה כאשר התחבר עם השכינה, שאז היא עטרו בכמה עטרות, בכמה הארות, בכתרים קדושים עליונים, שכתוב: **"צִאנָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה בַּעֲטָרָה שְׁעָטָרָה לוֹ אָמוֹ"** (שיר השירים ג, יא), כאשר נזדווג עם השכינה, אז עטרתו האם העליונה כראוי, ועתה שאין המלך נמצא בהזדווגות השכינה, בכן האם העליונה נטלה ממנו העטרות, ומנעה ממנו מעיני הנחלים, ואין נמצאים בקשר אחד, כביכול לא נמצא אחד.

ביום ההוא ה' אחד

ובזמן שתשוב השכינה למקום היכלה, והמלך יזדווג עמה בזיווג אחד, אז יתחבר הכל יחד בלי פרוד, ועל זה כתוב: **"בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד"** (זכריה יד, ט), ביום ההוא, בזמן שתשוב השכינה להיכלה, אז יהיה נמצא הכל אחד בלי פרוד, ואז **"וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהָר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרַע עֲשׂוֹ"** (עובדיה א, כא).

המלכות תינקם נקמתה מעשיו ואחר תיכנס להתיחד עם המלך

שלמדנו, אמר רבי שמעון, לא תכנס השכינה בשמחה להיכלה, עד שתהיה נידון מלכותו של עשו, ותקח ממנה נקמות על שגרמה כל זה, אחר כך תזדווג עם המלך, ותהיה שמחה שלמה, זהו שכתוב: **"וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהָר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרַע עֲשׂוֹ"**, בתחלה, ואחר כך, **"וְהָיְתָה לַה' הַמְּלוּכָה"**, מה מלוכה, זו השכינה, זהו שכתוב **"וְהָיְתָה לַה' הַמְּלוּכָה"**, ולאחר שיזדווגו יחד, מה כתוב, **"וְהָיְתָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד"**, **"בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן"**.

זיו הזוהר

הן האותיות ו'ד שמשפרן עשר. **פג.** היינו התיחדות בין בינה לתפארת, בין עולם הבריאה לעולם היצירה, ועל ידי זה אין שפע העליונה נשפעת בדרך ישר כראוי, בהארת פנים, אלא בדרך נסתר.